ISSN 0132-4462.
№ 2 2002
ЛЮТИЙ

перець

Малюнки Вячеслава КАПРЕЛЬЯНЦА

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Та не волоцюга я і не жебрак! Іван Царевич я! Але в казино Змій Горинич і Кощій Безсмертний зробили з мене дурника...

Телеграфне Агентство Перця

ПОСЛУГИ, ЯКИХ НЕМАЄ

Наш луганський кореспондент передає. Оригінальну форму обслуговування знайшли луганські комунальники. Працівники «Луганськжитлофонду» стали значно завищувати розцінки і тарифи за послуги, надані населенню. А окремі ЖЕКи стягують гроші з мешканців за... неіснуючі послуги. Наприклад, продовжують брати плату за користування ліфтами в той час, коли вони давно не працюють. Звичайною справою комунальників стало стягування плати за гарячу воду, якої протягом року не було. Так і живуть споживачі — платять за послуги, яких немає.

ЗА СЦЕНАРІЄМ

Як телеграфує наш кореспондент, уряд готує постанову про проведення у країні місячника підтримки вітчизняного виробника. За їхнім сценарієм з усіх великих і малих трибун чиновники всіх рангів протягом цілого місяця закликатимуть народ підтримувати вітчизняних виробників. І наші люди, під впливом цих промов, купуватимуть у наших магазинах наші товари. За задумом урядовців ці заходи мають бодай трохи розворушити нашу кволу економіку.

КВІТУЧЕ ЖИТТЯ

Як факсує наш вінницький кореспондент, у районному територіальному медичному об'єднанні утворилася група кмітливих людей на чолі з винахідливим головним лікарем. Вирішили ці люди створити собі квітуче життя. Списували медикаменти, перев'язочні матеріали, продукти на... мертві душі, дані про яких брали з архіву. А пацієнтів, яким належало одержувати ліки безплатно, примушували купувати медикаменти за власні гроші. Таким чином штучно утворений надлишок продавали через аптеку, клавши гроші у власні кишені.

Так і жили собі, поки потурбували їх ревізори. Перша перевірка виявила списання ліків і продуктів мінімум на десять тисяч гривень.

ПРОПОЗИЦІЯ

Хто сказав, що ми не можемо змагатися з іншими країнами світу в сервісі? Можемо, ще й як! З деяких показників ми вже сьогодні можемо посісти призове місце. Наприклад, з обдурювання і обважування покупців. Цікавими виявилися результати масової перевірки торговельних точок у дев'яти містах, здійсненої контролерами Товариства захисту прав споживачів. Арифметика цих результатів свідчить, що кожного пересічного покупця лицарі прилавку в середньому обважують на сто грамів. Оскільки дієвих заходів боротьби з цим явищем не передбачено (хіба що символічні штрафи), вирішено звернутися до Палати мір та ваги з пропозицією вважати наш вітчизняний кілограм за дев'ятсот грамів.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Андреєва)

Олексій КОХАН

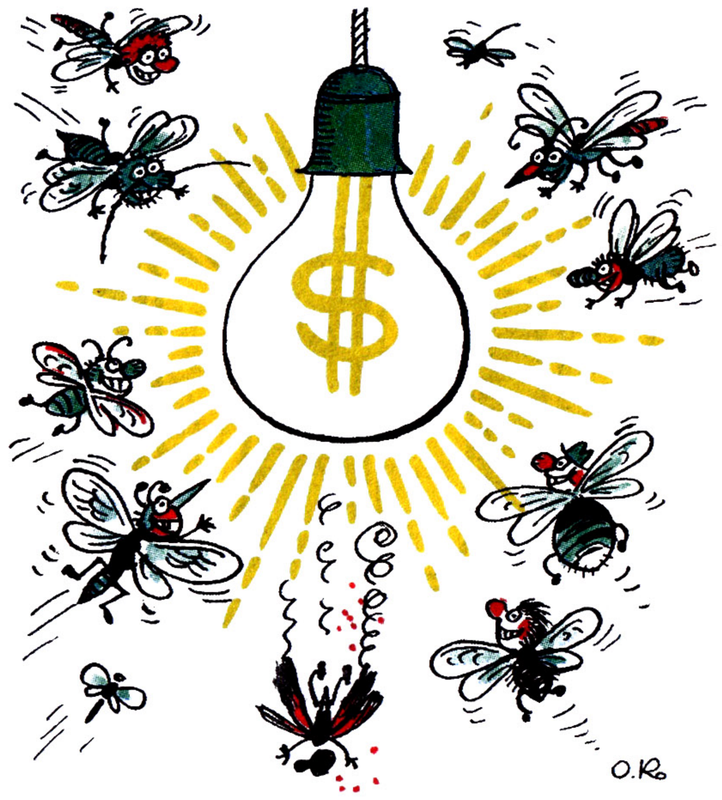

● **Дивлячись на голу правду, починаємо розчаровуватися в стриптизі.**

● **Йому нічого не світило, крім ліхтаря під оком.**

МУДРІСТЬ ДИВАКІВ

● **Чим більше дано людині, тим більше хочеться у неї відняти.**

● **Справжня жінка не дозволить, щоб незнайомий чоловік затягнув її в своє ліжко: вона запропонує йому своє.**

Є. ТАРАСОВ.

Олександр МІХНУШЕВ (тема Анатолія Василенка)

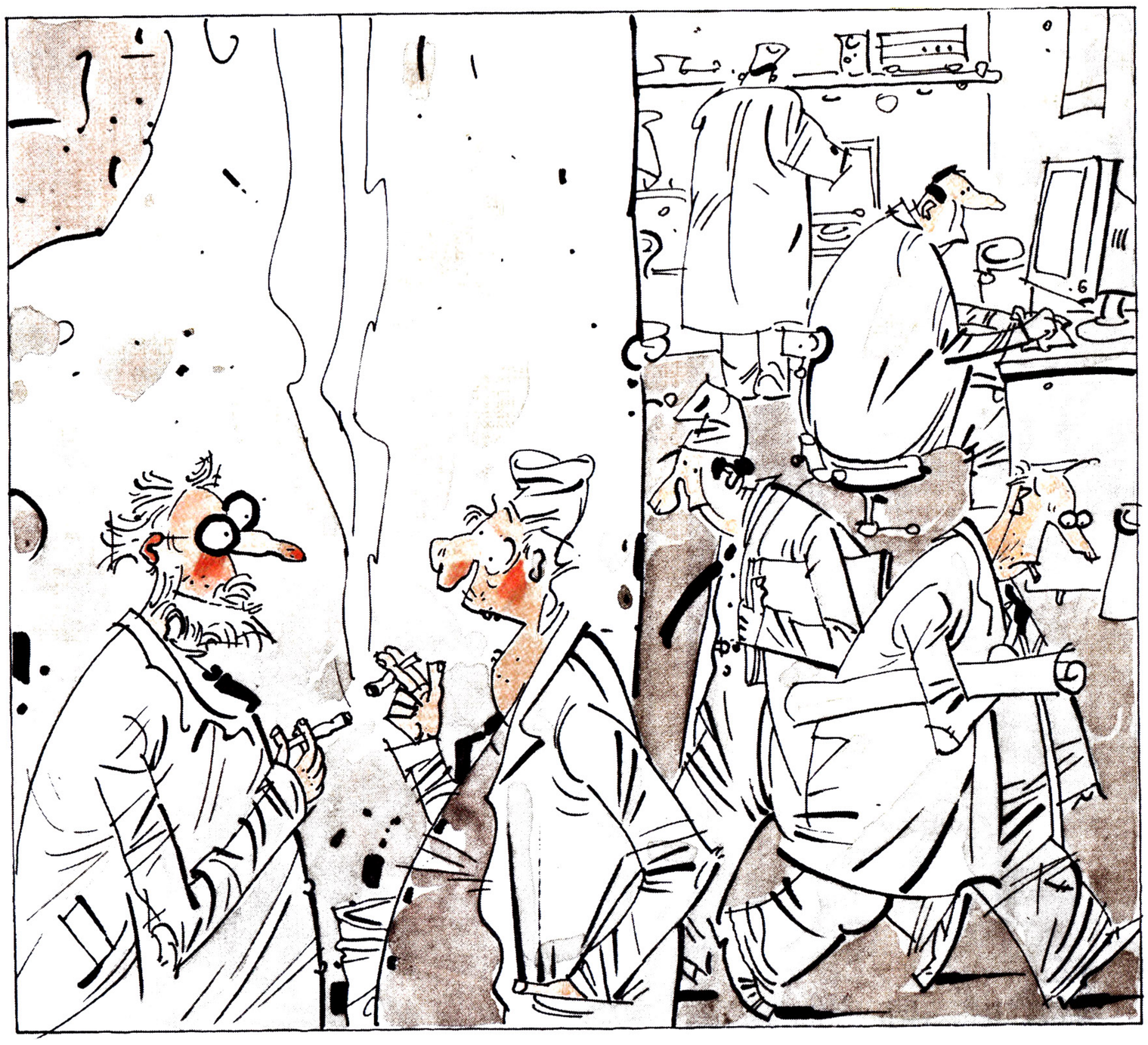

— А наші вчені не збираються виїжджати з України: у них грошей на квиток не вистачить.

ІРОНІЗМИ

✓ Фантасти - це реалісти майбутнього.

✓ Виявляється, що правду можна й без цензури не друкувати.

✓ Не було б стільки бездарних поетів, та спонсори допомогли!

Олександр ПЕРЛЮК.

Заяча заздрість

Вечірня казка для дорослих

Заєць Куцехвостенко не міг заснути. Його мучила заздрість.

«Ну що це за життя в мене? — думав він. — Весь час озирайся, вуха нашорошуй, пильнуй, щоб тебе не злапав отой Вовк Скалозубенко. От у нього життя! Всі його бояться, тікають від нього, над усіма він у лісі козакує. Ну чому, чому я народився зайцем, а не вовком?! Прокляте заяче життя!» Від заздрості Заєць аж зубами скреготнув.

Аж тут біля його ліжка з'явився кумедний дідусь. Сам маленький, а борода велика. І на голові червоний кислатий капелюх, сріблястими зірочками поцяткований.

— Хочеш Вовком стати? — усміхнувся дідусь.

— А... а звідки ви знаєте? — розгубився Заєць.

— Бо я чарівник Всезнайко-Всемогутько.

— Серйозно? І ви можете мене Вовком зробити?

— Нема питань!.. Айн-цвай! Айн-цвай! Заєць Вовком ставай! — сказав і зник чарівник Всезнайко-Всемогутько.

А Заєць враз відчув, як видовжується у нього писок, як виростає хвіст, як змінюються-вигострюються вуха... Скочив він із ліжка і — до дзеркала. А звідти Вовк Скалозубенко дивиться.

— Ура-а-а! — закричав Зайце-Вовк, та раптом оте «ура-а-а» перетворилося на суцільне «а-а-а!» — від страшного зубного болю. І в голові вовчі думки застрибали: «Проклятий карієс останні зуби нищить! Ох, як болить!.. Мало того болю, ще й голодний, як собака... Сім днів нічого не їв. За жодним зайцем не вженуся вже. Ноги од ревматизму покрутило. І склероз... От! Забув, про що подумати хотів... І дружина Маргарита мене кинула, до Шакала Шакалюка від мене втекла...»

«Йой! — на самому денці мозку заяча думка проклюнулася. — Оце таке життя у Вовка Скалозубенка?! Не хочу! Не хочу!»

Аж тут знову Всезнайко-Всемогутько з'явився, усміхається:

— То ж то й воно!.. Айн-цвай! Айн-цвай! Знову Зайцем ставай!

І вмить опинився Заєць Куцехвостенко на своєму ліжку, зітхнув з полегшенням: «Ану їх к бісу, ті вовчі проблеми! Слава Богу, зуби не болять, ревматизму, склерозу нема... І головне, вірна Зайчиха Зіночка поруч на подушці носом сопе, губами плямкає — видно, капуста їй сниться...»

Хай і вам, дорогі читачі дяді й читачки тьоті щось приємне насниться! На добраніч! Не треба нікому заздрити, бо в того, кому ви заздрите, напевне, такі проблеми, яких ви собі не бажаєте.

Всеволод НЕСТАЙКО.

Георгій МАЙОРЕНКО.

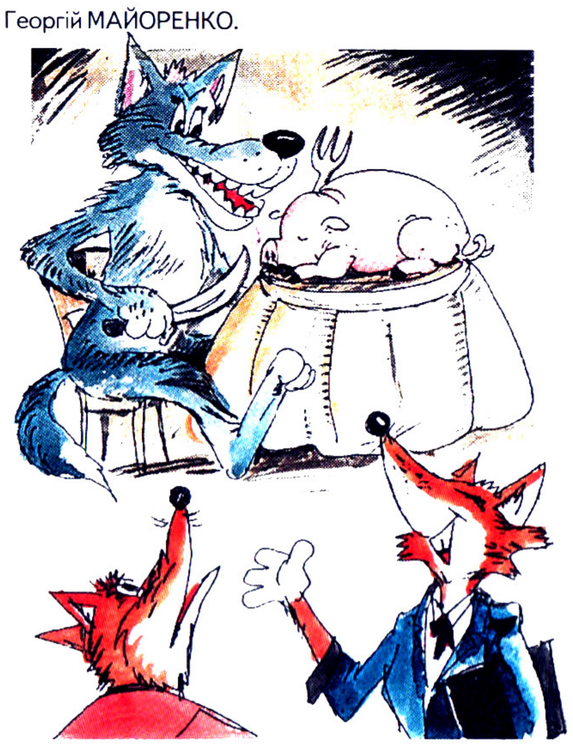

— Завдяки моєму посередництву вони сіли за один стіл!

Олексій КОХАН.

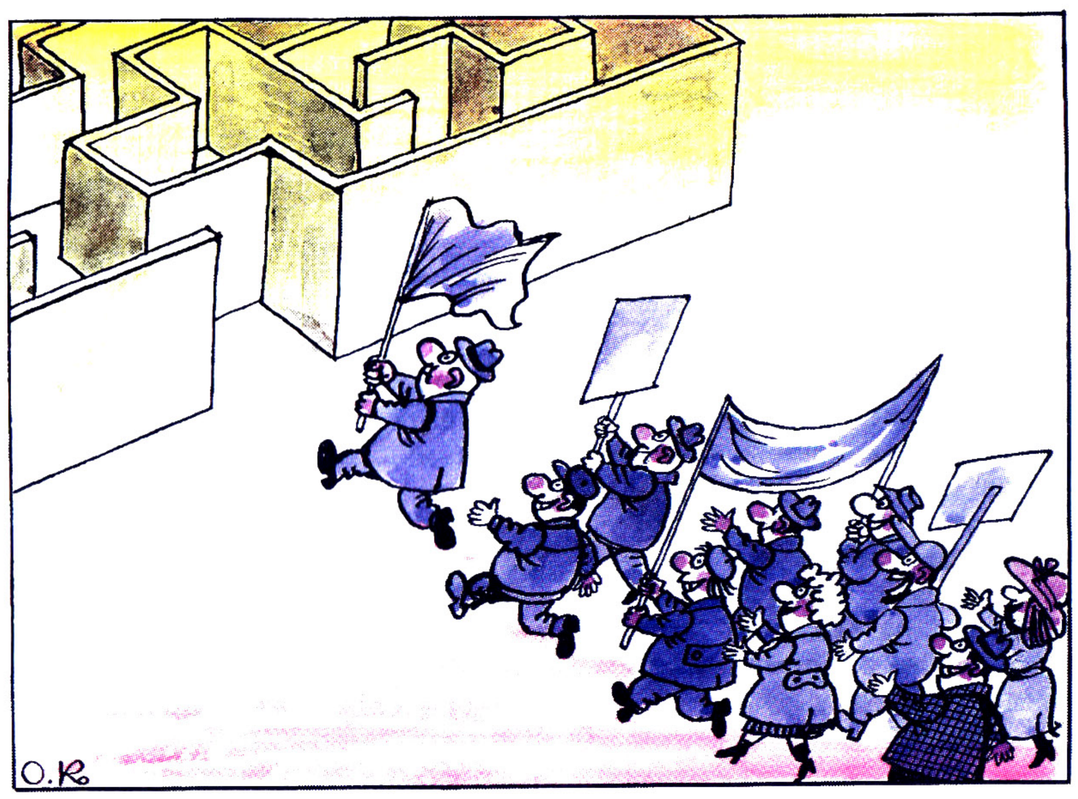

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Георгія Майоренка)

— Не хвилюйтеся! Просто йде збір коштів на підтримку нашого кандидата!

ДІАЛОГИ

— Товаришу командире! Ваш наказ виконано!

— Але ж я нічого не наказував?!

— А я нічого й не робив.

* * *

— Дам тобі, Петре, цінну пораду: не одружуйся в лютому. Краще в травні.

— Та мені, діду, немає ніякої різниці.

— Е-е-е, не кажи! Все-таки виграєш три місяці!

* * *

— Алло! Лікарю! Ви мені можете поставити діагноз по телефону?

— Роздягайтеся!

* * *

— Я вчора купив у вашому магазині сир...

— Ну й що?

— Ви сказали, що він швейцарський.

— Так.

— А він звідти імпортований чи депортований?

* * *

— Угадай, скільки в мене зубів?

— Ну, якщо у нормальної людини їх тридцять два, то у тебе, десь так... двадцять вісім...

— Вгадав. А в якій руці?

* * *

— Лікарю, якщо я вип'ю спиртного, у мене судини розширяться?

— Ну, взагалі... гм... так, розширяться...

— А це означає, що тиск у мене знизиться...

— Зрозуміло, що знизиться...

— Це мені підходить! Спасибі, ви мене порятували!

— Але, шановний, хіба ви не розумієте, що судини потім все одно звузяться!

— Лікарю, а ось цього я не допущу!!!

М. ПШЕНИЧНИЙ.

м. Суми.

Сатиричні мініатюри

НАРОДНИЙ

Звідки він, з якого роду,
Дуже швидко забуває.
Вже давно пісень народних
Цей «народний» не співає.

ЗУСТРІЛИ

Йшов із бару опівночі
П'яний Кущик Рома.
Раптом хрясь хтось межи очі.
— О, то я вже вдома!

Сергій ПЕТРАШЕНКО.

м. Полтава.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

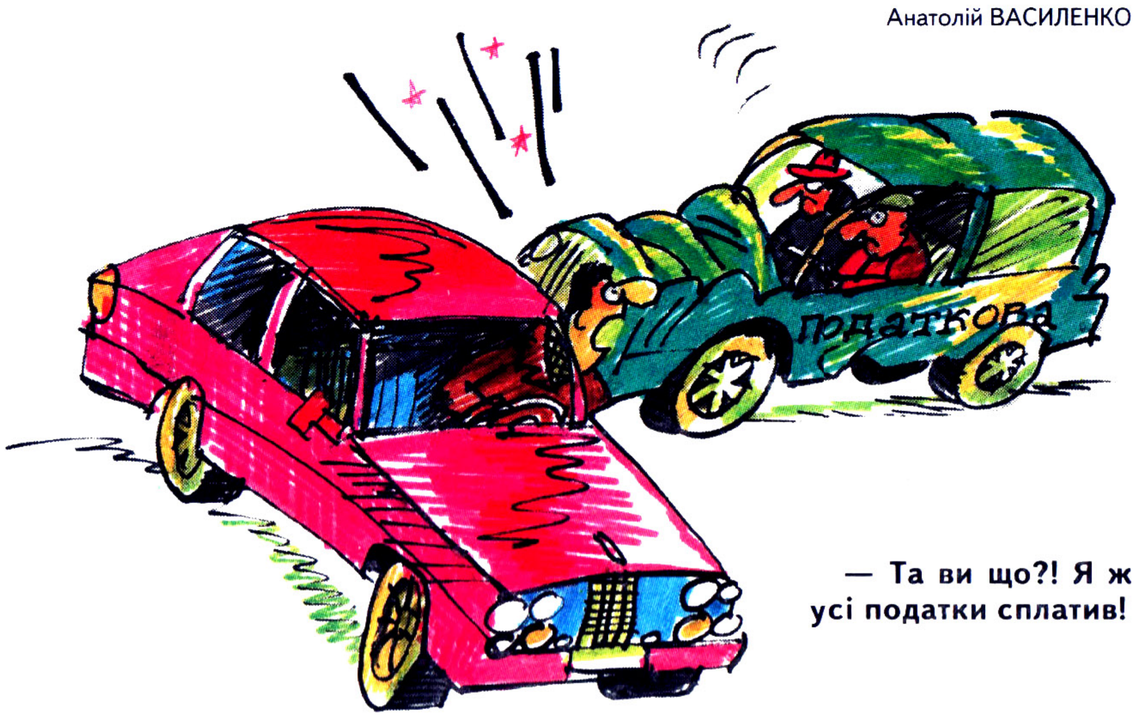

— Та ви що?! Я ж усі податки сплатив!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

Усмішки з конверта

ВИГРАВ У ЛОТЕРЕЮ

— Уяви собі, через тиждень після весілля Петро виграв у лотерею сто тисяч гривень!

— Так йому й треба. Я ж радив йому почекати з цим одруженням.

ЩО РОБИШ?

Чоловік у довгому пальті входить в озеро і починає плавати. Підходить другий чоловік і запитує:

— Ти що робиш?

— Пальто перу.

— Що, в тебе вдома пральної машини нема, чи що?

— Машина то є, тільки в мене там голова крутиться.

ПАМ'ЯТЬ ПОЛІПШИЛАСЬ

Лікар питає пацієнта:

— Отже, ваша пам'ять поліпшилась?

— Звичайно, поліпшилась. А хто ви такий, і чому це вас так цікавить?

ЩО ТРЕБА СКАЗАТИ?

Священик іде по вулиці, аж тут біля одного з будинків на протилежному боці бачить хлопчика, який намагається дотягтися до кнопки дзвінка на будинку, але марно. Священик, вирішивши йому допомогти, переходить дорогу, підходить до хлопчика ззаду і натискає на кнопку дзвінка. Хлопчик обертається, і священик говорить йому:

— Ну? І тепер що треба сказати? Дякую?

— Дякую — потім. Краще біжимо швидше звідси!

ДУЖЕ ПРОСТО

Один фермер щодня привозив продавати на ринок по кілька здоровенних бідонів молока. Всі навколишні мешканці дуже цьому дивувалися, адже знали, що в нього лише п'ять корів. Зрештою, люди вирішили в нього поцікавитися, як йому це вдається.

— Все дуже просто: я приходжу вранці у хлів і кажу коровам: «Ну, мої дорогенькі, що ви мені сьогодні будете давати: молоко чи яловичину?»

РАЗОМ ПОГУЛЯЄМО

Бульдог, гуляючи у дворі, бачить на балконі пуделя і каже йому:

— Виходь, разом погуляємо.

— Не можу, мене замкнули.

— А ти стрибни з балкону.

— Ага, щоб у мене була морда, як у тебе?

ДІЛОВА ЖІНКА

Ділова жінка сидить у барі. До неї підходить чоловік:

— Здрастуйте! Дозвольте запропонувати свою компанію.

— А чому ви хочете її продати?

Надіслав О. КОВАЛЕНКО.

м. Сімферополь.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

Друже Перче!

Раніше про державно-партійну номенклатуру говорили, що це ніби макітра з варениками. Якщо туди потрапив, то не пропадеш: хоч знизу, хоч зверху, а таки будеш в маслі. І справді, завалив, приміром, керівник одну галузь, його перекидають на другу. Прогорів і там — на третю...

А зараз хіба з номенклатурою не так? Не справився чоловік з міністерством, його саджають в крісло мера, «губернатора» і т. д. Не вийшло й там — нехай їде послом, радником... А ми тоді ще й дивуємося: чому час іде і майже нічого не змінюється на краще.

І. ОБЕРТАС.

м. Київ.

Олексій КОХАН

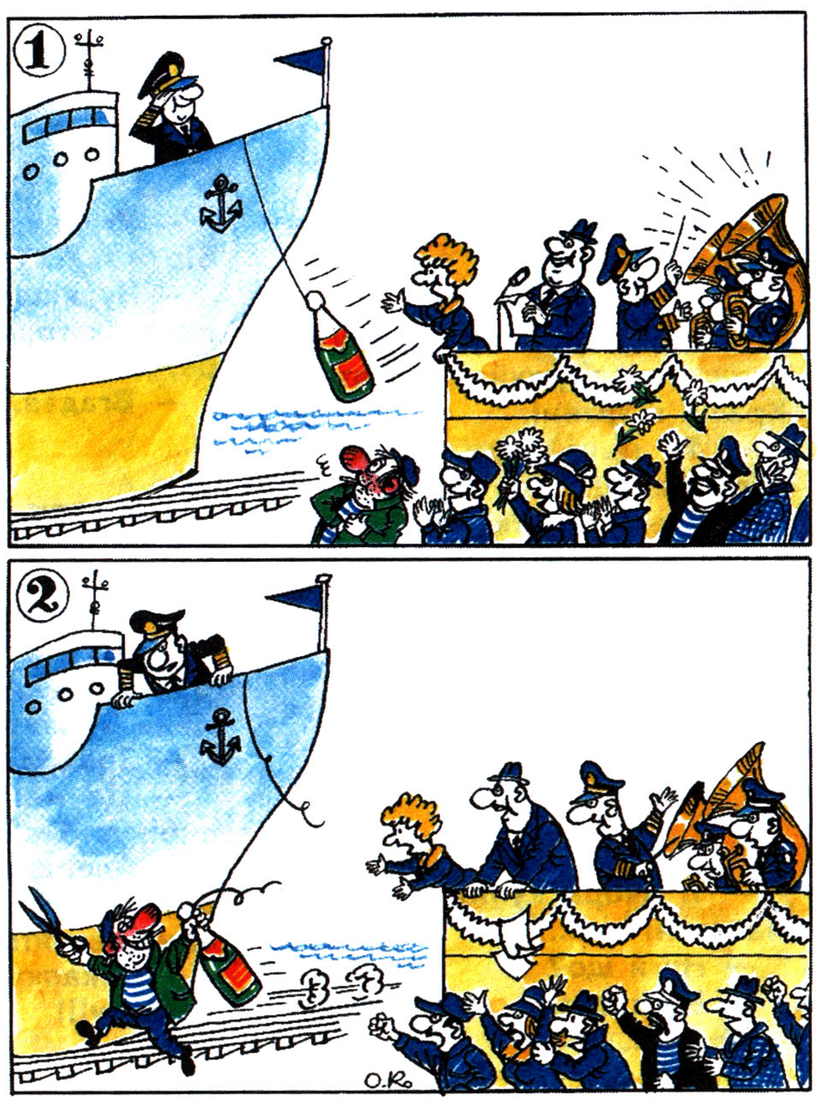

НІЯКОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Оце недавно виступав по телевізору один пожежник і розповідав, як один чоловік, образившись на сусіда, підпалив йому хату. Пожежники виявили палія і проти нього було порушено кримінальну справу.

Та все могло бути значно простіше, якби той палій придбав електропраску виробництва спільного підприємства «Промінь» і подарував її сусідові. Річ у тому, що в інструкції до неї зазначено, що праска вимикається автоматично. А на ділі виходить, що те автоматичне реле не спрацьовує. Понадіявся б сусід на те автоматичне вимикання, залишив би якось праску ввімкненою — і від хати й цурки б не лишилось. І ніякої відповідальності. Як той казав, і комар носа не підточить!

В. УСАЛЬЦЕВА.
Полтавська область.

Віктор ПОПОВ

ЦІЛИТЕЛІ

У світовій медицині цей метод лікування дуже поширений. Невиліковному хворому навіюють думку, що він здоровий. І ось через якийсь час стається чудо. Хворий одужує. Складність цього методу полягає в тому, що не всі хворі можуть повірити у слова цілителя. А наші люди взагалі до слів ставляться недовірливо.

Інша річ — прилад, так би мовити, наочне підтвердження. Мабуть, саме з цього виходять цілителі з фірми «Фітос», продукуючи тонометри. Купує такий тонометр, скажімо, безнадійний гіпертонік і починає регулярно міряти свій кров'яний тиск. А тиск у нього весь час, мов у космонавта: сто двадцять на шістдесят. На вулиці перепади погоди, на роботі неприємності, в сім'ї негаразди, голова болить, у серце штрикає. А показники на тонометрі — без змін. Тонометр свідчить, що його господар — людина цілком здорова

І нічого іншого хворому не лишається, як самому у це повірити.

Д. КАНЕВСЬКИЙ.
м. Херсон.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

ЦВЯХ у КОВБАСІ

Купив якось півкілограма ковбаси «Молочної» громадянин Якута і вирішив повечеряти. Відрізує шматок, а ковбаса не відрізується. Наточив ніж, а ніж не бере. Якута врешті-решт витягнув з ковбаси цвях і поніс наступного дня разом із ковбасою до магазину. Там назвали виробника цієї ковбаси — м'ясоковбасний цех на вулиці Пархоменка, 84.

Начальник цеху Ламакін тут же розпорядився принести до його кабінету батон ковбаси і врочисто вручив його Якуті з вибаченнями.

— Їжте на здоров'я, це вам, так би мовити, компенсація.

Пішов Якута, але з півдороги повернувся.

— Оце аж у кінець міста припхався, а ви одним батоном ковбаси вирішили відбутися,— образився він.

Наказав начальник цеху принести до кабінету ще один батон ковбаси.

Коли Якута з'їв обидва батони ковбаси, то знову приїхав до начальника цеху:

— Тут я збирався свій день народження відзначати,— сказав Якута,— ви б допомогли мені трохи ковбаскою. Бо ж отим цвяхом міг би зламати собі зуб...

Похмуро зустрів Якуту начальник цеху, але таки упакував йому зо два кілограми ковбасних виробів, щоб відчепився.

Через місяць громадянин Якута знову прибув до начальника цеху.

— Якщо не хочете, щоб я розповів усім газетам про те, що в ковбасу кладете цвяхи, виплатіть мені компенсацію,— заявив він.

Начальник цеху обурився, наказав провести Якуту до виходу. Та, оскільки той пручався, помічники застосували силу...

Громадянин Якута зняв побої і подав позов на начальника цеху Ломакіна. Вимагав він відшкодувати йому матеріальні та моральні збитки на суму п'ять тисяч гривень...

І, як передрікають юристи, громадянин Якута має шанси цю справу виграти.

А. МАТВІЙЧУК.
м. Донецьк.

СКІЛЬКИ КОШТУЄ ДОВІДКА

Видатний сатирик стверджував: якщо громадянинові дати довідку, що він розумний, ніхто вже не наважиться назвати його дурнем. Мабуть, такий умовивід класика надихнув організаторів Вищих курсів маркетингу та керування. В об'явах і оголошеннях, запрошуючи всіх бажаючих, організатори курсів гарантують після шести місяців навчання одержання диплсму і направлення на високооплачувану роботу.

Абітурієнти клюнули на цей заклик і виклали за навчання кругленьку суму. А після одержання диплому поцікавилися, коли ж матимуть оте направлення на високооплачувану роботу. Їм пояснили, що з такою роботою стало сутужно і що доведеться шукати її самим.

Випускники курсів звернулися до компетентних органів. Перевірка показала, що викладачі тих курсів — люди без належної освіти. І взагалі те навчання — звичайнісінька авантюра. І знову плакали грошенята довірливих громадян.

П. МИХАЙЛЕНКО.
м. Київ.

Олег ГУЦОЛ

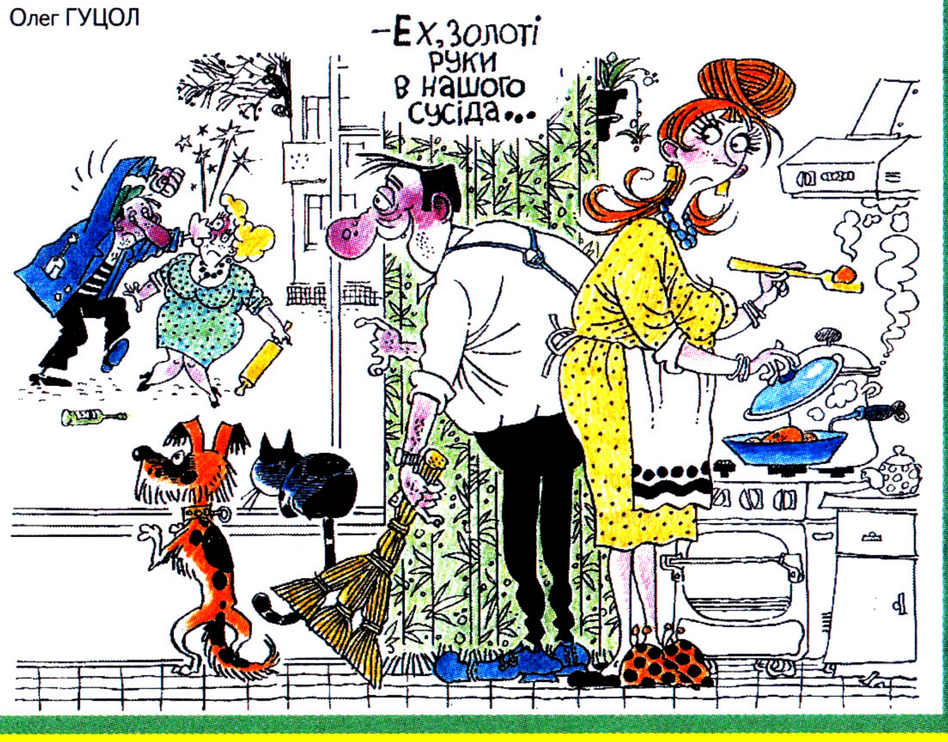

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Поставив новий будильник на шосту годину, а він виявився з вибуховим пристроєм...

ЕПІГРАМИ

Петрові ПЕРЕБИЙНІСУ

І ти — Петро, і я — Петро,
Обидва ми не стали метрами.
Хто їздить в «Волзі», ми — в метро...
Виходить, щось ми недопетрали?

Анатолію ПОГРІБНОМУ

У зв'язку з виданням книжки «Якби ми вчились так, як треба»

Читав і відзначав про себе:
І щирий гнів, і стиль ясний...
Якби ми вчились так, як треба,
Усі були б— як Погрібний!

Олександрові СИЗОНЕНКУ

Після виходу роману «Степ»

Я цю працю назвав би подвигом
(Тільки, класики, без образ!):
«Степ» Сизоненків більший обсягом,
Аніж чеховський, в двадцять раз!

Миколі СОМУ

Як знаному «епітафісту»

Розгулявся, хлопці, Сом!
Розмахався він хвостом
Із колючих епіграм.
Дістається і китам!

Раулю ЧІЛАЧАВІ

Здавалось би, варяг, чужинець,
А він для мене — як братко,
Бо духом більший українець,
Ніж земляки мої — на «ко».

Петро РЕБРО.

Олексій КОХАН

— Здрастє! Я із зарубіжної фірми, пропоную новинки моди!

Дорогий Перче!

Я вчителька, люблю свою професію. А зарплата у мене така, що відмовляю собі в їжі, пристойному одязі, нормальному відпочинку. І все через мої мізерні заробітки. Тому я вирішила подати до районного суду позов на державу. Я не вірю, що держава не може виділити відповідні кошти на виховання майбутніх громадян, зокрема, і на пристойну зарплату педагогів.

Суддя розгублена. Вона впевнена, що коли сьогодні прийняти цей позов до судочинства, то завтра тисячі невдоволених, і не тільки вчителів, наслідують мій приклад. А я наполягаю, бо вірю у справедливість.

Т. ЛИБІДЬ.

м. Суми.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Не треба було казати «ану дихни!»

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

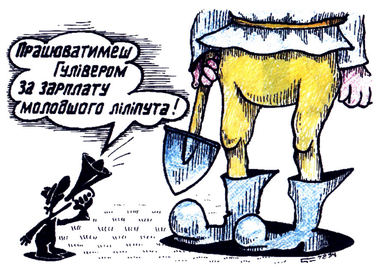

ЧОРНИЙ ГУМОР

Олексій КОХАН

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Володимир АДАМОВИЧ

Олег ГУЦОЛ

Зухвалий напад

Було вчинено на відомого бізнесмена і політика Г. А. Всюдисущого. Це сталося біля будинку, де в однокімнатній «хрущовці» Григорій Андрійович проживає разом із сім'єю і престарілими батьками. Грабіжники не погребували ні двома гривнями для проїзду в громадському транспорті, ні салом із часником — традиційним обідом Всюдисущого.

ХРОНІКА НОВИН

Як зберегти незалежність

Доктор економічних наук Н. М. Несусвітенко вважав, що для цього треба довести країну до такого стану, коли б нікому не хотілось її завойовувати.

Є позитивний герой!

За цю пекучу тему сучасної літератури взявся багатообіцяючий початківець М. Тримайніс. Прототипом головного героя роману-трилогії В. Біловоронського став місцевий підприємець Б. Чорнокрученко, що, за збігом обставин, виявився спонсором молодого автора.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Олександр МІХНУШЕВ (тема Анатолія Василенка)

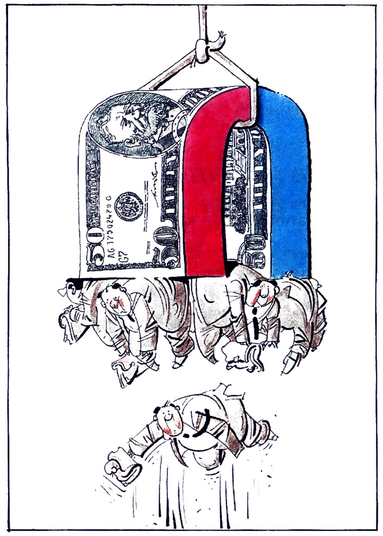

КВІТОЧКИ З ГІЛОК ВЛАДИ

Розкидаючись обіцянками, травмував електорат.

Виборча система: мажоритарно-пропорційно-корупційна.

Найкращі програми — передвиборні. **Леонід ЗАБАРА.**

Діти, де вас діти?

Спочатку «народний» анекдот:

— Дядьку, ви чого б'єте дитину? Чуєте? Хіба ж так можна товкти?!

— А ти не бив би гада? Вчора купив йому штани, а сьогодні виявилось — малі!

Щиро кажучи, здається (так, із життєвого досвіду), ніби то й не анекдот, а бувальщина. Пам'ятаю, у мене у чотирнадцять літ раптом прорізався бас. Почувши моє «доброго ранку!», дідо хутко пішли у стайню і повернулися з віжками. «А щоб не курив, а щоб дурне в голову не лізло!»,— примовляв він, смугуючи мене по усім нам добре знаному місці. Я не знав, за що мене періщать, і в наступні дні намагався розмовляти дискантом. За це мене м'яла за вуха бабуся, моляв, я її перекривляю. Лише потім довідався, що то була мутація голосу, і дідо даремно старався навернути мене на добро.

Дістається дітям. Факт. І винуваті в їхніх бідах переважно дорослі. Далі я оголошу деякі відомості, які, мабуть, не потішать читача так, як історія зі штанами чи християнський порив мого дідуся.

Якось у Галицькому райвідділі внутрішніх справ прийняли телефоном сигнал, що на Староєврейській дуже б'ються люди. Якби тихо — то хай би й чубилися, а то вигукують, як на репетиції студентського театру у сцені, де беруть бастилію. Правоохоронці прибули на місце, декого пов'язали, декого просто витурили з оселі з прудкістю тіла, що вільно падає (формулу прискорення наразі забув). Алярм ущух. І тоді хлопці у погонах поцікавилися причиною такої непересічної бійки. Господар квартири розповів, що він з циганами хляв горілку, а потім... Але міліцію цікавило більше «перед», ніж «потім».

Виявилось, що хазяїн жив в оселі з двома малолітніми синами, що вдень жебракували. «Підробляв» і він — з досить великої квартири зробив нічліжку для циган, що наїжджали до Львова з... Тамбовщини (мабуть, бояться «тамбовського вовка»). І ось того вечора ромали запропонували батькові продати... молодшого сина. За сто доларів. Симпатичний русявий хлопчина мав з циганвою «працювати» за межами країни. Купці і розписку написали, що зобов'язуються годувати дитину щодня. Продаж-купівля відбулася за спрощеною схемою, тобто вдарили по руках і заходилися пиячити. Коли прибула міліція, від сотні за Ігорчика мало що залишилося. Татусеві встигли набити пику, а він когось укусив за підбор...

Хто мені підкаже — що робити далі юному жебракові, тікати світ за очі, ночувати на чужих горищах, поїхати з циганами, подякувати татові за турботу?

Зауважили: я не згадав варіанта зі школою? Не прийшло до голови, бо «у Львові сьогодні,— за свідченням головного спеціаліста управління освіти Людмили Рачковської,— відсутні відомості про п'ять тисяч дітей». Тобто вони прописані у місті, але живуть невідомо де. У зв'язку з інструкцією про облік дітей і підлітків шкільного віку, затвердженою постановою Кабміну 12.VI.2001 р., захотіли львів'яни дізнатися, скільки тих дітлахів є. З'ясували: з виявлених 66 не ходять до школи. Дехто з них ніколи не був у жодному класі і не вміє читати. Як же недавно ми пихато глузували з Америки, що у ній є молодь, яка не відає, скільки у державі штатів і не підозрює про табличку множення.

Між іншим, зробити «перепис» дітей — заняття нині доволі небезпечне. Так, у Франківському районі вчителька М. вирішила дізнатися, що сталося з дитиною, яка перестала відвідувати школу. Пішла за адресою. Їй відчинили двері молодики, яким сім'я здала квартиру у найм. Але про це вона довідалася пізніше, коли її затримали в оселі до ранку. Негідники поводили себе зухвало і вчительці довелося два тижні пролежати в лікарні.

Про це можна було би і не згадувати, але нещодавно в Києві затримали двох хлопчиків зі Львова. «До столиці приїхав з товаришем,— пише в пояснювальній записці один. — Збирали пляшки, жили на вокзалі. Мати — медсестра, батько — електрик...» П'ятнадцятирічні Пржевальські мандрують не у пошуках дикого коня, а з дикості своїх батьків, шукаючи «справжнього життя». Щоб перевірити, чи не вигадали вони вказані адреси, треба брати зі собою міліціонера (а їх «вільних» немає), бо досвід учительки М. міцно засів у головах освітян. До слова, вони не можуть взяти втямки, як це так може бути, щоб батьки не шукали дітей, які вчора були, а сьогодні щезли? Світлі душі послідовників педагога Сухомлинського ніяк не можуть сприйняти життєву ситуацію, що не оцінки і знання, не контрольні роботи і виховні уроки нині головні для дітей із родин, які у нас делікатно називають неблагополучними. Сиріт, кинутих дітей колись вчили козацької справи, під час війни були «сини полків»... Та й дівчатка знаходили притулок. А ось історія дівчинки на прізвище Андрусишин. Мати — алкоголічка, про батька не чула. Влаштували її до Винниківського інтернату, але й там не затишно — п'ятнадцятилітня вихованка встигла закінчити лише кілька класів — діти сміються...

А скільки нині проблем у дітей, батьки яких поїхали у світи заробляти долар! Залишені на руках дідусів і бабусь, а то й просто знайомих, сусідів, діти роками не чують батьківського слова. А воно буває не тільки ласкаве, а й суворе. І ще не знати, яке для людей такого віку важливіше й потрібніше. І бігають вулицями малолітні злодюжки, наркомани, юна моральна каліч.

Уявляєте, як добре, коли дідо знайомить тебе з віжками, бо в тебе прорізався бас, чи тато тлумить за те, що швидко ростеш або забув, що ти виріс з пелюшок. І біда, коли довкола всі байдужі. Бо немає більшого лиха, ніж забута душа.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Описки-самописки

ДОРОЖНА АВТОІНФЕКЦІЯ.
ПРИХВОСТИЗАЦІЯ.
ШТРАФАГЕНТ.
ФІНАНЗСУВАННЯ.
КРАДИТУВАННЯ.
РАДІОВИПИСК НОВИН.

Григорій СТОРОЖ. **Іван БЕЗРУЧКО.**

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ви не знаєте, де тут можна напитися?
— Не знаю. Я не тутешній.

НАРОДНІ УСМІШКИ

РІШЕННЯ

— Сергію, якщо горілка буде коштувати нарівні з туфлями, то що ти купиш: горілку чи туфлі?

— Звісно, горілку! Навіщо мені такі дорогі туфлі?

Почув і записав
Віктор РЯБУХА.

●

ПОРЯДОК — ПЕРШ ЗА ВСЕ

— Хворий Сидорчук, прокиньтесь... Та прокиньтесь же врешті-решт! — термосить медсестра.

— Що трапилось?

— Я вам снодійне принесла...

Почув і записав
Роман КРИКУН.

м. Сокаль,
Львівської області.

●

БУДУТЬ БАГАТИМИ

Розмова зустрічних.

— Багатим будеш,— каже перший.

— Чому?

— Я тебе не впізнав.

— Ти також будеш багатим.

— А я чому?

— Бо я тебе зовсім не знаю.

БЕЗКОШТОВНЕ НАВЧАННЯ

— Цікаво, скільки треба заплатити, щоб поступити до медичної академії?

— Не менше семи тисяч доларів.

— Платити до каси?

— Та ти що? У нас же безкоштовне навчання.

ЯК І Я

— Це чий синок?

— Мій.

— Щось на тебе не схожий.

— Зате навчається так, як і я — слабенько.

БОЯТЬСЯ

Розмовляють двоє військових:

— А чому перестали до нас навідуватися інопланетяни? Давно про літаючі тарілки у пресі не читав.

— Бояться наших некерованих ракет.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська.

●

КОГО ВБИЛИ

У місті сталося вбивство на замовлення. До прибуття оперативної групи місце вбивства охороняє дільничний інспектор. Навколо збирається натовп цікавих та все допитуються міліціонера: «Кого вбили? Кого вбили?»

— Не напирай! Розійдись! — командує дільничний. — Кого треба, того й вбили.

НЕ МОЖНА

Тракторист, закінчивши орати город пенсіонерці, каже:

— Ну що, з вас могорич!

— А може, все-таки краще грошима?

— Ні, мені грошима не можна, бо все проп'ю.

НЕОБХІДНА УМОВА

Свекруха до невістки:

— Ти борщ умієш варити?

— Вмію.

— І що для цього треба?

— Голодного чоловіка.

МАСОВІ БЕЗПОРЯДКИ

— Алло, міліція? Виїжджайте негайно, у нас масові безпорядки!

— А що конкретно?

— Жінка бушує.

— А при чому тут масові безпорядки?

— О, ви не знаєте, яка в неї маса!

ВЗАЄМНЕ КОХАННЯ

Жінка питає чоловіка:

— Ти мене палко кохаєш, милий?

— Звичайно, як і ти мене.

— Ну, знаєш!.. — фиркнула дружина.

ЛЕДАЧІ ВЧИТЕЛІ

На перерві Дмитрик каже до Оленки:

— Чогось наші вчителі зовсім зледащіли, не хочуть жити краще! Вже скоро навчальний рік закінчиться, а вони ще жодного разу не страйкували...

Почув і записав
Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

смт Кіровське
у Криму.

Олег ГУЦОЛ.

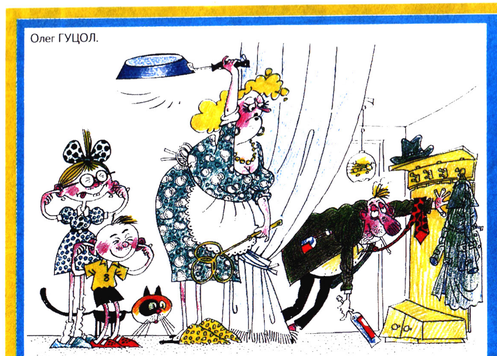

Микола КАПУСТА.

ВИДОВИЩ ДАВАЙ!..

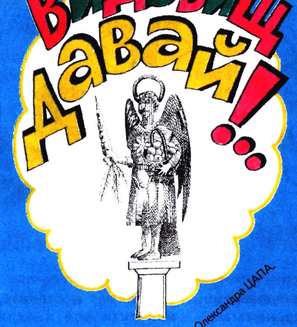

Мал. Олександра ЦАПА.

Олексій ТАЛІМОНОВ.

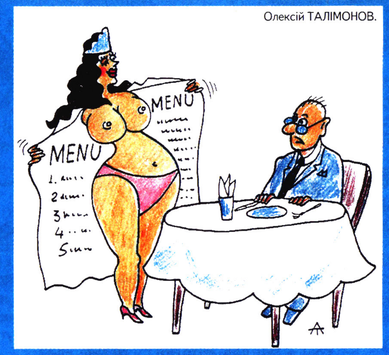

Олег ГУЦОЛ.

Олексій ТАЛІМОНОВ.

Віктор ПОПОВ.

Олексій КОХАН.

Анатолій ВАСИЛЕНКО.

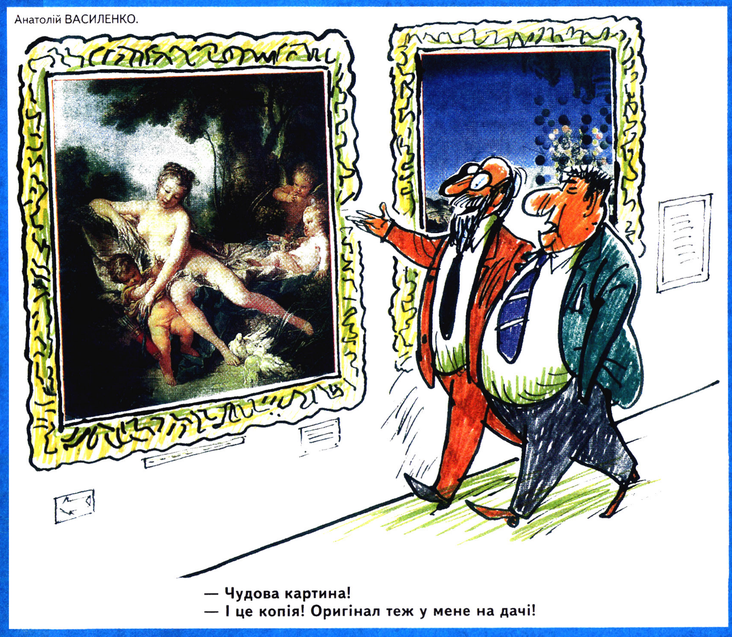

— Чудова картина!
— І це копія! Оригінал теж у мене на дачі!

Олександр ЖИТНІКОВ.

Анатолій АНДРЕЄВ.

Вадим СИМИНОГА.

Анатолій ВАСИЛЕНКО.

— О, сьогодні є на що подивитися!

Олексій КОХАН.

Анатолій ВАСИЛЕНКО.

ГЕННАДІЙ ЛІТНЕВСЬКИЙ

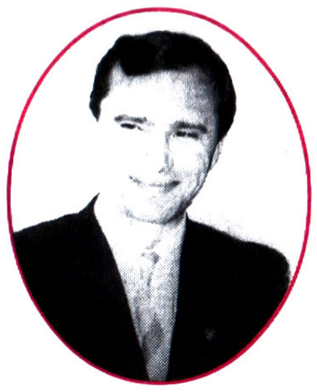

Оце б йому виповнилося тільки 50!.. Скільки б він ще міг написати ліричних віршів, веселих гуморесок, іскрометних фейлетонів!.. Наш одноперчанин Геннадій Літневський загинув тринадцять років тому в автомобільній катастрофі. Але він живе в пам'яті нашій, залишається в літературі! Щирим та усміхненим...

ФАКТОР І ФАКТИ

ГУМОРЕСКА

— Зараз багато пишуть про людський фактор. Раз пишуть — значить, так треба. Та тільки у нас є ще такі люди, що на них ніякого фактора не настачиш. От учора сиджу на роботі (я — прийомщиця у хімчистці), читаю книжку. Як завжди, на найцікавішому місці приходить клієнт. Пальто демісезонне приніс. Я, природно, кажу: «Обріжте гудзики». Він питає: «Всі?» Як дитина! Я йому так, з гумором, відповідаю: «Ні! Один залиште — на розвод». Узяв він лезо, пообрізав гудзики. Беру я те пальто в руки, а воно той... із цього, як його... Коротше, я забула, як ця тканина зветься, але в хімчистку її здавати не можна. Ну, то я й кажу йому: «Нічого у вас із цим пальтом не вийде». І пояснила чому. Інший би подякував, адже могли хорошу річ запропастити. А цей як визвіриться! «Навіщо ж було гудзики відрізати?!!» Як шизік. «Тю!— кажу.— Хіба це я вам їх пообрізала? Самі ж ви обрізали!» — «Так ви ж мені сказали!» Як больний. Я тоді йому: «Треба свою голову на плечах мати! Між іншим, я сказала, щоб ви хоч не всі обрізали. Казала ж? От!».

Ну, він ще довго розорявся, але я мовчу, читаю книжку. Я не така як є, що клієнт їм одне слово, а вони йому — десять.

Почав він ті гудзики назад пришивати. І щось так воно в нього швидко — не минуло й години, як усі попришивав. Думаю, це щось не те. Коли б це та тканина, що я забула, як вона зветься, то так швидко не було б — крізь неї голка туго йде. Придивилася я добре... «Ні,— кажу,— це не та тканина. Цю можна чистити».

Інший би зрадів, що не треба того пальта додому перти. А цей аж зубами заскреготів — отакі є люди! Як жбурне він мені те пальто на стіл!.. А я спокійно так йому: «Своїй жінці вдома будете кидать, а тут не треба. І взагалі, спершу гудзики обріжте. З гудзиками не беремо. Такий порядок».

Пообрізав він гудзики. Пришила я мітку, заповнила квитанцію, дала йому розписатися й кажу: «Тільки я вас повинна попередити, що можлива часткова зміна кольору». Він аж очі витріщив: «Що означає — часткова?». Як ненормальний! Я йому пояснюю: «Часткова означає часткова. Може, один рукав стане світліший. А може, спина буде із зеленим відливом. Або з нечітко окресленими перепадами інтенсивності по фарбуванню. Зараз важко сказати. Потім самі побачите. То я оце офіційно попереджаю, щоб не було тоді непорозумінь. Щоб не бігали й не скаржились».

Він, повірте, наче сказився. Кричить: «Раніше попереджати треба! Як ви працюєте! Хіба так працюють?!». Наробив галасу, аж наша завідуюча прибігла. Ну, вона знає, як таких укоськувати. Каже йому: «Як ми працюємо, нашому начальству видніше. А чого це ви в робочий час по хімчистках вештаєтеся? Та ще ж, мабуть, і алкоголік — ач, як руки трясуться!».

Він одразу за пальто — і ходу. Навіть гудзиків не забрав. Отак! А ви кажете: «Людський фактор». Не доросли у нас іще до фактора. Свідомості малувато!

Геннадій ЛІТНЕВСЬКИЙ.

Георгій МАЙОРЕНКО.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ.

Чудовий енергоносій!

ПІРРОВА ПЕРЕМОГА

ГУМОРЕСКА

Страшенно зраділий Симоненко бігав по кімнаті, вигукуючи:

— Ура! Я виграв автомобіль! Ура! Пощастило!

Дружина зайшла на вигуки чоловіка й втупилася у нього, запитавши:

— Володимире, чого ти репетуєш?

— Олено! Я виграв автомобіль! Ось тільки передали по телевізору! У мене всі правильні відповіді! Слухай, слухай!..

З телевізора лунало:

«Власник автомобіля, пан Симоненко, нагороджується на додачу новим комп'ютером від фірми «Комп'юстан». А також телевізором «Соні» від торгового будинку «Побутова техніка». Вітаємо переможця!»

Очманілий від щастя Володимир кинувся телефонувати до студії, щоб дізнатися, як отримати виграші. Жіночий голос люб'язно пояснив йому що до чого.

Схопивши капелюха, Симоненко вилетів на вулицю, щоб піймати таксі. З такої нагоди можна й трохи витратитися на дорогу.

Біля студії на сходах стояв якийсь неприємного вигляду жевжик.

— Пане Симоненко?— улесливо запитав очікувач.— Я вас впізнав по фото.

— Так, так,— невдоволено мовив Володимир, намагаючись прошмигнути мимо цього типчика.

— Ви стали головним переможцем телевікторини, і я особисто, й від організації, яку я представляю, хочу вас поздоровити...

— Дякую, дякую...

— І запропонувати сплатити податок за виграш.

— Який податок?— отетеріло мовив Симоненко.

— На виграш. У нашій країні геть усі види прибутку обкладаються податком, отже, ваш виграш також.

— І скільки я повинен заплатити?— пересохлими губами майже прошепотів Володимир.

— Дрібниці. Я ось підрахував, вартості автомобіля якраз вистачить, щоб оплатити все й отримати призи.

— О, то я тоді продаю авто.

— Продаєте?— посміхнувся податківець.— Значить сума податку збільшилася ледь не вдвічі, бо продане авто буде вважатися за друге. Значить так, перше ви виграли, друге продали, сума становить... Всього ось така сума — й податківець простяг новий папірець, швидко заповнений прямо на сходах.

— Грабунок! Адже всіх моїх виграшів не вистачить, щоб отримати призи, сплативши за них такий податок. Адже це рівно сто двадцять процентів!

— То й що. Ви ж не кожен день так виграєте... Можете один раз і дозволити собі сплатити в бюджет рідної держави пристойну суму.

Не дослухавши податківця, Симоненко гукнув до водія таксі, який вже збирався їхати геть:

— Гей, таксі, таксі!— а потім, передумавши, додав.— А хоча, їдь. Я доберуся трамваєм.

І Симоненко попрямував на зупинку, відмовившись від призів, так і не поглянувши на них.

Олександр НОСЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО.

— Який самогон?! Звичайну воду пити сьогодні не можна. Так оце я її дистилюю...

Олексій КОХАН.

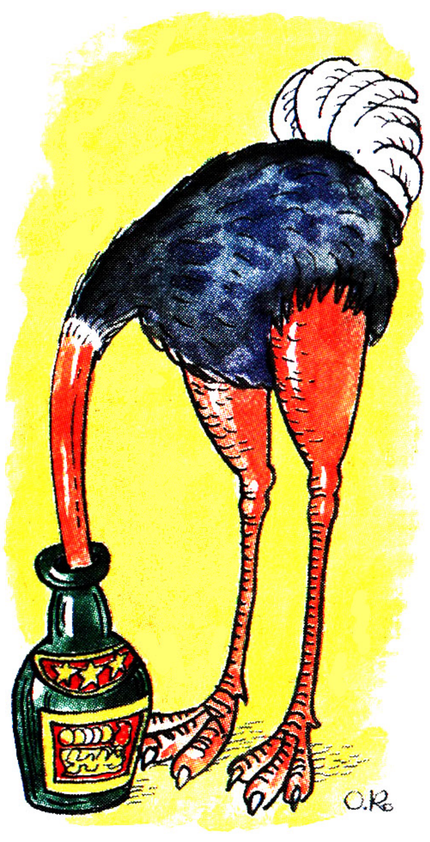

Міні-усмішки

ГАРАНТІЯ ЧЕСНОСТІ

Підприємець:

— Я із задоволенням взяв би вас у фірму. Та ми виготовляємо такі дефіцити, що рука засвербить поцупити!

— Не сумнівайтесь. Я чесний працівник. От, приміром, двадцять років пропрацював у лазні і жодного разу там не мився.

НЕВДОВОЛЕНА

Сергій отримав на день народження подарунок від тещі — дві краватки. Щоб зробити їй приємне, одну з них він одразу ж одягнув. Теща, побачивши його, невдоволено зауважила:

— Отже, виходить, друга тобі не сподобалася?!

Віктор РЯБУХА.

с. Майдан на Донеччині.

В УСІ ПОРИ РОКУ

— Як поживаєш?
— Прекрасно!
— А що ж ти робиш?
— Взимку — нічого.
— А влітку?
— Чекаю зими...

ЗОЛОТІ РУКИ

— Тобі вже зробили операцію, Оксано?
— На тому тижні оперуватимуть.
— Не боїшся?
— Ні, у хірурга золоті руки. Як обстежував, то так делікатно, ніжно гладив тіло.

ЯКЕ ПИВО?

— Як пиво, Миколо, холодне?
— Мені здається, що тільки мокре.

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

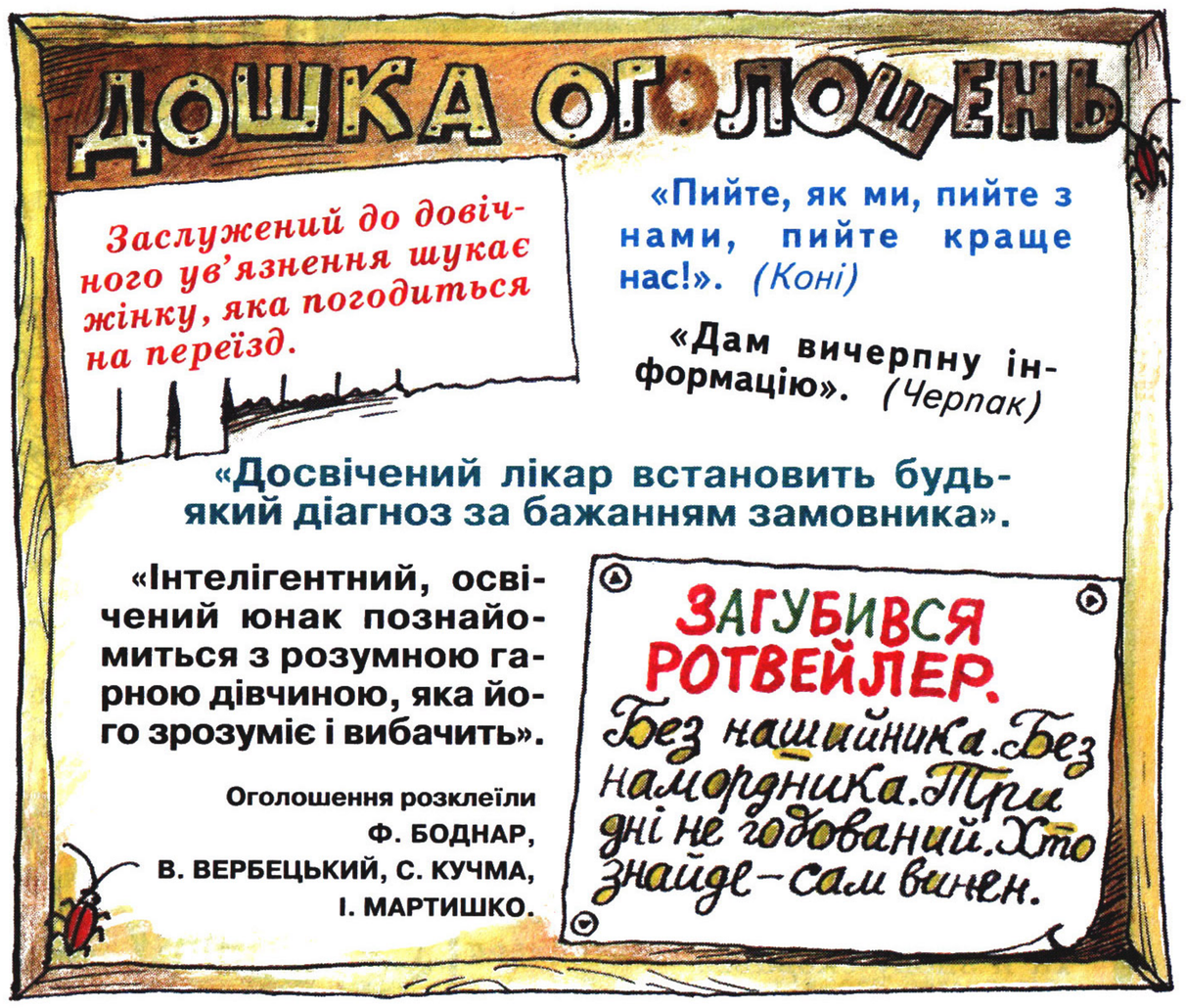

Дивуюся, чому серед членів редколегії твого журналу немає жодного депутата. Адже як послухаєш їхні звіти перед виборцями, що вони зробили за чотири роки, то у нас уже мали текти молочні ріки. А як вони, бідолахи, натерпілися за нас! А які золоті гори знову обіцяють! Тільки той, хто не має почуття гумору, не засміється.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Може, прислухаєшся до моєї пропозиції?

Г. ГОСТРОНІС.

м. Конотоп.

Дебют у „Перці"

Ораз Мухамедов народився і виріс у Туркменистані. Друкувався у журналі «Токмак» («Молоток»). Нещодавно він завітав до нашої редакції і запропонував свої малюнки.

Дід Мазай: — Ну, а далі за проїзд доведеться платити...

— Не бійся, братва,— це наш «дах», все оплачено!

Уранці Сидорчук знайшов на столі повістку: наказано прибути на призовний пункт для проходження медкомісії. «Доведеться йти,— подумав Сидорчук,— нікуди не дінешся».

На призовному після переклички і одержання медкартки всі кинулися по спеціалістах. Першим був «вухо-горло-ніс».

— Скарги є? — не дивлячись на Сидорчука, суворо спитав лікар.

— Що-що? — відповів Сидорчук.

— Гаразд, перевіримо слух. Як кажуть в Одесі: ставай туди, слухай сюди. Затули пальцем ліве вухо — шістнадцять... сімнадцять... вісімнадцять...

— А не можна голосніше?

— Ясно, тепер праве. П'ять... шість... сім...

— Що ви кажете?

— Ні, не треба. Покажіть горло... Чудово, заспівувачем будеш. Наступний...

У окуліста Сидорчук почув, що мінус п'ять при косоокості найкраще — на морфлоті.

У кабінеті психоневролога довго ніхто не затримувався.

— Припадочний? — не відриваючись від паперів, запитала лікарка.

ГУМОРЕСКА

— Тьху, тьху,— сплюнув Сидорчук,— місяць, як нема.

— Отже, ракетник. Наступний!

На стоматолога Сидорчук справив враження. Вона вперше побачила майже без зубів рот прикордонника...

Хірург виявився нудним:

— Переломи?

— Три!

— Струс мозку?

— Два!

— Операції?

— П'ять!

— Самопочуття?

— Нормальне. Нога не згинається, рука не розгинається. Лежати можу тільки сидячи.

— Значить, бути тобі артилеристом! Наступний!

Терапевт зауважив:

— Мабуть, Сидорчук, вчора добре перебрав. Тиск двісті на сто, а пульс то б'ється, то не б'ється... Ну, чого мовчиш, танкіст?

Після остаточного рішення голови комісії Сидорчук дізнався, що придатний у десантники.

Прийшов додому і крикнув із порога:

— Бабо, зустрічай солдата!

А та йому у відповідь:

— Слухай, старий, онуку повістка на столі лежала, не бачив?

Віктор ПРОСИН.

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

ЗАЙЧИК-СТРИБАЙЧИК

Вскочив зайчик у хату
і ну по хаті стрибати:
З лавки на діл,
З долу на стіл,
На столі під рушник —

Хліба наївся,
У глечик заліз —
Молока напився,
Заглянув ще в макітерку
Та й знову сховавсь
У... люстерко.

Дмитро ЧЕРЕДНИЧЕНКО.

Мал. Анатолія ВАСИЛЕНКА

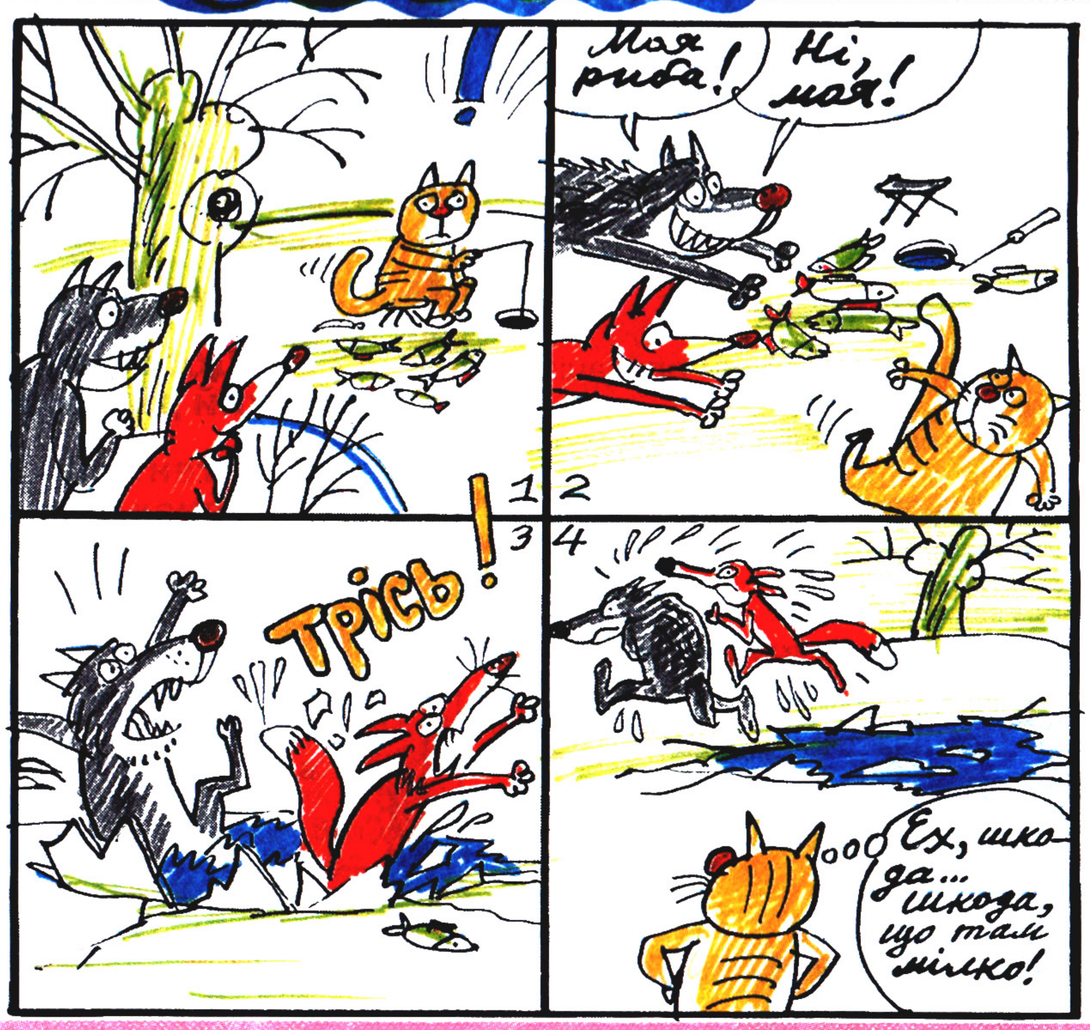

ХОДИТЬ ВЕЧІР-МАЗАМУРА

Коло вікон, коло муру
Ходить вечір-мазамура,
Од воріт і до воріт
Тихо-тихо, наче кіт.
Має торбу не просту —

Носить в торбі темноту.
Торба шита зірочками,
Зірочками-дірочками,
А із неї темнота,
Мов із сита, виліта.
Сіє, сіє, сіє, сіє —
Все на світі чорним криє
І сміється в чорний вус
Мазамура-сажотрус.

Тамара КОЛОМІЄЦЬ.

МРІЇ

Стояв погожий зимовий день. Світило сонце. Діти весело катались з гори. Падали, сміялись. Непомітно пролетів день, почало темніти. Додому йти не хотілось, але кататися було вже темно. Раптом Толик сказав:

— Ех, було б зараз літо! Можна було б довше на санчатах кататися: адже влітку день довший!

БАБУСЯ

Вчителька помітила, що Сидорчук, який сидить за останньою партою, щось жує:

— Що ти жуєш?— суворо питає вона.

— Пиріжок. З повидлом. Мені бабуся поклала.

— Так,— сердиться вчителька.— Неси щоденник.

— Немає. Його бабуся забула покласти!

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

Кіт Маркіз
Боїться кіз,
І тікає із дороги,
Бо у них гостренькі роги.
Добре, що в Сашка у хаті
Сірі миші не рогаті.

Володимир МОРДАНЬ.

РЕБУС

У цьому ребусі зашифровано українську народну загадку. Спробуйте її відгадати.

П. МИШКО.

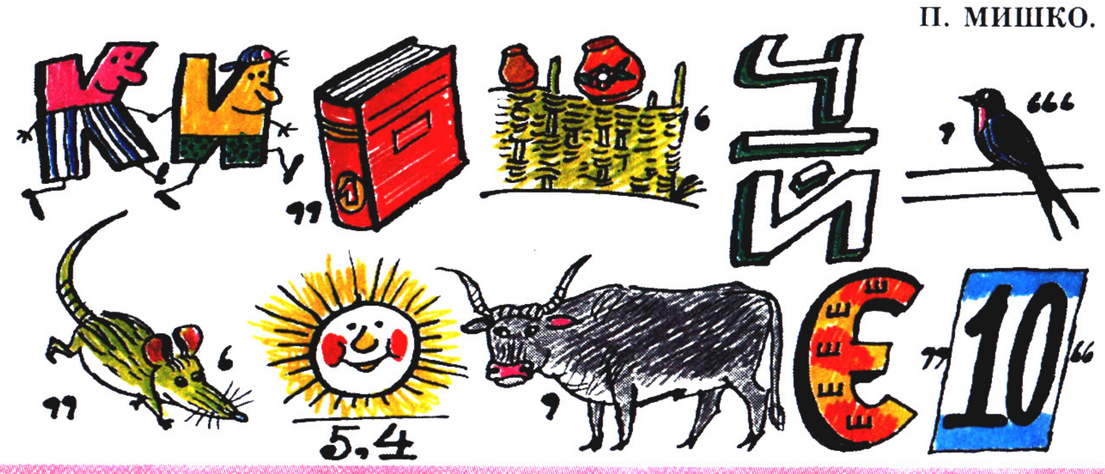

Танцювала жабка
На чотирьох лапках,
Бо в суботу чорногуз
Біля ставу знов загруз.
Буде знати той дзьобатий,
Жабеняток як лякати.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

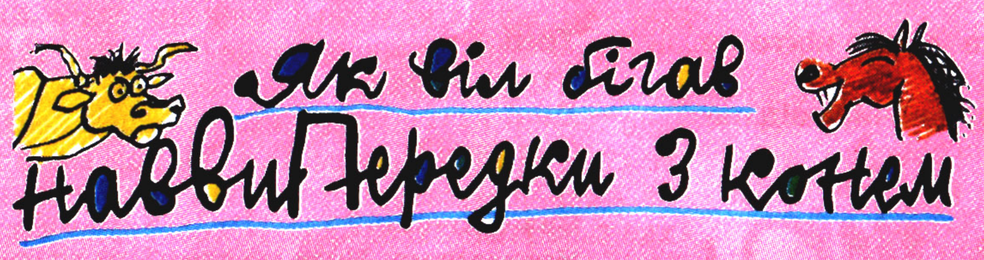

Українська народна казка

Колись дуже давно зустрілися віл із конем та засперечалися: хто з них швидше бігає.

Кінь каже:

— Я!

— Ні, я!— сердите сопе у відповідь віл.— Ти ж бачиш, який я великий?

— Ну то й що?

— Значить, у мене й сили більше.

— А чому ж тоді ти не бігаєш?— сміється кінь.

— Бо боюся, щоб земля піді мною не провалилася,— відповідає віл.

— То ти так кажеш, аби мати якусь одмовку. А якби до діла дійшло, то нічим би не довів...

— Я б не довів?!— обурився віл.— А давай спробуємо!

«Та хіба я гірший від коня? Хіба я не пережену його?»— думав віл, сердито махаючи рогами.

— Біжимо!— скомандував кінь.

І вони побігли. Кінь був прудконогий. У нього аж грива розвіювалася від вітру.

Віл дивився на коня і теж старався. Аж земля стогнала під його ногами.

Він так розігнався, що не помітив, як перед ним з'явився глибокий рів. І полетів віл на дно, мов галушка. На встигнув і мукнути.

«Я ж казав, що земля провалиться піді мною!»— застогнав у рові віл. — Ніколи не буду так швидко бігати. Нехай біжить кінь, якщо він такий хитрий і розумний, а я буду ходити помалу...»

Кінь допоміг вибратися волові з ями. Вони навіть потоваришували.

Але відтоді й по сьогоднішній день воли ніколи швидко не бігають і не спішать.

Переповів М. ДРУЗЯКА.

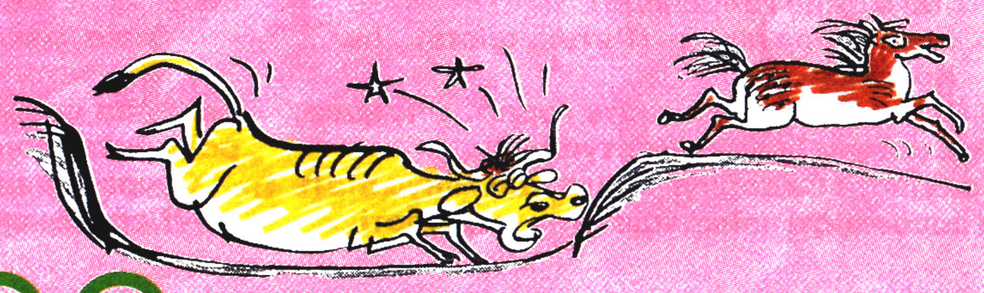

Літературні пародії

ЖУРАВЛИНІ ЗАПОЗИЧЕННЯ

Ні, я не плачу, не молю,
не кличу,
Що згубила — не вернуть
плачем,
Ніхто не подарує, не позиче
Тебе: твій сміх, твоє міцне
плече.

Ольга НОВІКОВА.

Журавлиним голосом курличе
Казна-що печальний сірий
клин,
Я колись у ньому запозичила
Пару-трійко лірикоперлин.
«Не жалкую, не зову,
не плачу...»—
В журавлиній пісні
віднайшла,
І, ще вчора, молодість
нев'януча
Золотавим листячком
взялась...
Що згубила — віршами вирує,
Що знайшла — тягну мерщій
у дім...
Мо, цього читач не подарує мій,
Та мине... як яблуневий
дим!..

Володимир МОГИЛЮК.

ЗАТУМАНИЛО

«Коли тумани на моїй землі
Стирчать, неначе ложки у сметані...»
Володимир МОГИЛЮК,
збірка «Вітри...»

Стирчить туман в Одесі, в дяді Вані.
Стирчить, немов пружина у дивані.
Мов зачіска в сусідки, тьоті Фані.
Немов вареник в горщику, в сметані.

Неначе крайня дача на лимані.
Або курінь останній на баштані...
Стирчать тумани...
Мабуть — не останні...

Анатолій КУРГАНСЬКИЙ.
м. Кіровоград.

Олег ЖМУР.

Анатолій АНДРЕЄВ.

Борис РЕВЧУН.

ГУМОРЕСКА

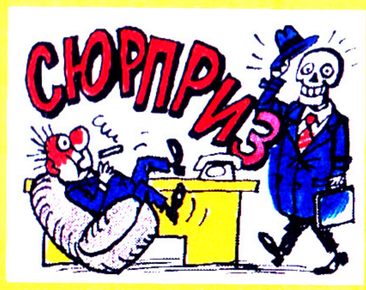

Підстерегла мене хвороба і клюнула у самісіньку печінку. Та так боляче клюнула у кріслі за робочим столом, що я тільки третього дня прийшов до тями у реанімаційному відділенні лікарні. Після реанімації першим навідав мене на лікарняному ліжку мій заступник Владлен Миколайович Злюк.

— Іване Петровичу, дорогенький! Я такий радий, такий радий! Ви ж мені мов рідний батечко, наставник і вчитель! Без вас ми всі не знаємо за що братися і куди тягти!

— Окрім вашої дружини,— говорив мені лікар Микола Степанович,— ніхто так не побивався за вами, не переймався вашим лихом, як Владлен Михайлович. Кожен день вранці і вечором довідувався по телефону про ваше здоров'я. Тепер не кожен син побивається за рідним батечком так, як Владлен Миколайович за вами...

На прощання сестри штрикнули мені куди солід застричками, і от мій рятівник-лікар Микола Степанович у доброму гуморі виголошує напутні слова, потиском рук засвідчуємо взаємне задоволення. Телефон, напевне, не витримав нашої тривалої розмови і знервовано задеренчав. Микола Степанович схопив слухавку і лікарським голосом сказав:

— Так, це — я. А-аа, Владлен Миколайович!..

Я хворобливо роблю жести руками, губами, головою, мовляв — мене немає. Микола Степанович зрозумів мене і відповів:

— Вашого Івана Петровича вже немає.

Тільки це сказав він тоном суворого лікаря, слухавка короткими зумерами дала зрозуміти, що клієнт відповіддю задоволений і говорити більше нема про що.

— Хочу своєму заму зробити сюрприз,— пояснив Миколі Степановичу. — Він найбільше вболівав за моє здоров'я, так от я несподівано вирину перед ним і обніму. Нехай порадіє.

Приїхав на наш заводик. Бадьорим кроком зайшов у приймальню. На мій великий подив секретарка Іра злякано вставилася на мене очима, зойкнула, підхопилася і шмигнула повз мене в коридор. «Мабуть, від радості великої!»— подумалося мені. Відчиняю двері свого кабінету і що бачу? Владлен Миколайович сидить у моєму кріслі, ноги задер на стіл, з його бараболячого носа валить дим з цигарки «Мальборо». Побачивши мене, він злякано закліпав очима, цигарка випала з розкритого рота на килим:

— Ів-Ів-Ів, П е т - П е т - рович!— раптом прорізався: — Як же так, як же так? Що ж тепер? Сам же Микола Степанович сказав мені, що вас уже немає.

— Там таки немає, бо я ось тут, перед тобою стою,— стримуючи сміх, кажу Владлену Миколайовичу, а він своє торочить:

— Як же так? Ми ж уже і некролог написали, в усі редакції розіслали. Хороший некролог, я сам писав. Ось він, прочитайте. Може щось не так, то можна підправити, дописати. Як скажете...

— Нехай залишається так, як є, поклади собі в шухлядку, може, тобі самому колись знадобиться,— раджу Злюку. Та не зрозумів він мого жарту, виліз із крісла, метушиться по кабінету і мало не хапається за голову:

— Як же так, що ж тепер? Уже ж і домовина готова. Дубова домовина. Такої ще нікому не робили. Подивіться, підіть у теслярню, вам самим сподобається. Як для рідного батька старалися, і на тобі! Ви живий, здоровий! То, може, підете та хоч приміряєте? На мій зріст якраз, а ми ж — плече в плече.

— Дякую,— говорю,— якщо на твій зріст та ще й дубова, то не турбуйся, когось таки діждеться вона.

— Я от із обідом поминальним як бути? У ресторані замовили. Все там уже на ходу. Будуть і біленькі мариновані грибочки, Ви ж так любили їх. І карасі у сметані теж будуть. Сто чоловік прийде поминати вас добрим словом, а ви ось тут...

Після тієї нашої хвилюючої зустрічі Владлен Миколайович захворів. Довгенько пролежав у лікарні, а повернувшись, написав заяву на звільнення за власним бажанням...

Іван ГАЙДАЙ.

Володимир АДАМОВИЧ.

Ернст ЛІЩЕНКО.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Коли я кажу, що найважче зараз урядовцям, то всі сміються. Гадають, що це я так жартую. Я ж відповідаю: «Якби було легко, то хіба б з року в рік не зростала їх кількість?» Ось і нещодавно Кабінет міністрів вирішив збільшити число чиновників центрального апарату міністерств і відомств на 61 особу. Може, хоч тепер їм усім полегшає. Все-таки як не як, а тепер їх в тому апараті вже майже 13 тисяч.

В. ЧУМАК.
м. Івано-Франківськ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО.

— Чого витріщився, Петренку?
— Винуват, пане полковнику, не впізнав!

УГОРСЬКИЙ КРОСВОРД

У квадраті з літерами зашифровано те, що зображено на малюнках. Знайдіть і підкресліть відповідні слова. Вони можуть читатися зліва направо, справа наліво, згори вниз, знизу вгору, по ламаній лінії. Але кожну літеру можна використати лише раз.

Склав М. ЛИСТОПАД.

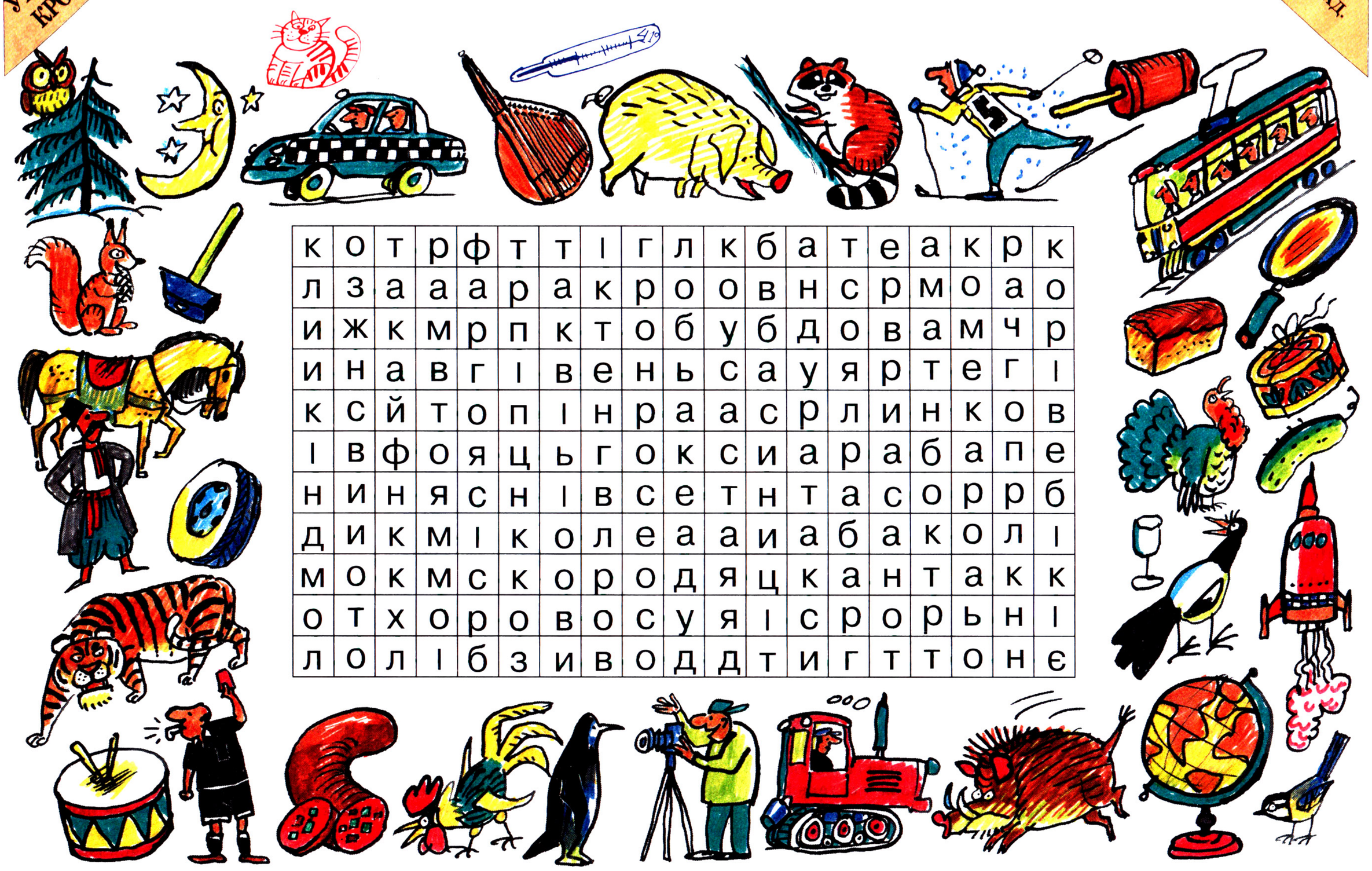

к	о	т	р	ф	т	т	і	г	л	к	б	а	т	е	а	к	р	к
л	з	а	а	а	р	а	к	р	о	о	в	н	с	р	м	о	а	о
и	ж	к	м	р	п	к	т	о	б	у	б	д	о	в	а	м	ч	р
и	н	а	в	г	і	в	е	н	ь	с	а	у	я	р	т	е	г	і
к	с	й	т	о	п	і	н	р	а	а	с	р	л	и	н	к	о	в
і	в	ф	о	я	ц	ь	г	о	к	с	и	а	р	а	б	а	п	е
н	и	н	я	с	н	і	в	с	е	т	н	т	а	с	о	р	р	б
д	и	к	м	і	к	о	л	е	а	а	и	а	б	а	к	о	л	і
м	о	к	м	с	к	о	р	о	д	я	ц	к	а	н	т	а	к	к
о	т	х	о	р	о	в	о	с	у	я	і	с	р	о	р	ь	н	і
л	о	л	і	б	з	и	в	о	д	д	т	и	г	т	т	о	н	є

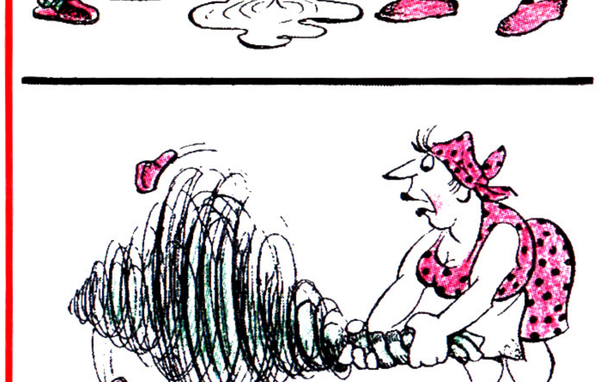

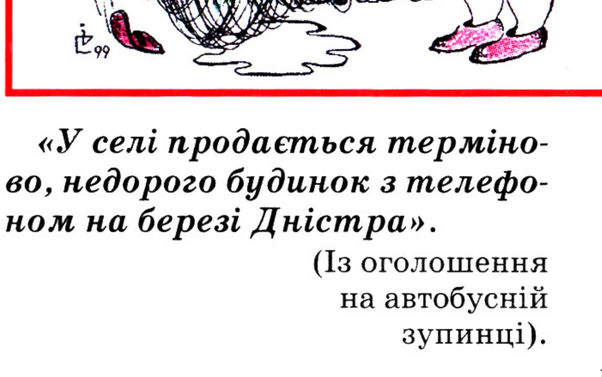

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Ще недавно по телевізору нам щодня гордо повідомляли: «Нас п'ятдесят два мільйони!» Останній перепис населення показав, що мільйонів таки менше. Цікаво, чи не обминули випадково «обліковців» ту оселю, де мешкає «герой» карикатури О. Гуцала, яку було надруковано у дванадцятому числі «Перця» (2001 р.)? Автор нас переконував, що все змалював майже з натури. А натура така: стоїть чоловік, а на руках у нього, на шиї і навкруги аж тридцятеро хлопчаків і дівчаток. Одне слово, рідні діти.

Наші читачі дотепно коментували той «демографічний вибух». А найчастіше у листах зустрічався такий підпис: *«Оце вам ваше відключення світла!»* Тому авторитетне журі вирішило провести жеребкування серед авторів цієї фрази. Переможцем став **Дмитро ЩЕРБИНА з м. Старобільська Луганської області.**

ВІТАЄМО!

А тепер придумайте підпис до малюнка Івана САВЛЮКА.
На переможців чекають призи!

Відповіді на сканворд, уміщений у «Перці» № 1

■	Г	У	М	О	Р	Е	С	К	А	■	■	О					
К	■	■	■	■	О	Р	Е	Л	■	Н	І	С					
О	■	■	■	■	К	У	Н	А	К	■	Д	О					
С	■	■	■	■	Д	А	С	■	С	Е	Т						
М	■	■	■	■	К	И	Т	■	А	М	Я	■					
А	■	■	■	■	Т	О	Р	Ф	■	■	■	О					
Т	А	Л	А	Н	Т	■	Р	■	Р	О	М	Б					
Е	Т	О	С	■	■	■	■	■	О	М	А	Р					
Н	Е	Б	О	■	■	■	■	О	Д	Е	С	А					
К	М	■	Ц	■	■	■	■	Н	І	Г	А	З					
О	■	К	І	С	■	■	■	■	Т	А	■	■					
■	О	Р	А	К	У	Л	■	Ф	А	■	■	Т					
■	П	І	Ц	А	■	О	П	■	■	■	■	Е					
■	Е	П	І	Т	Е	Т	■	■	■	■	■	Л					
Я	Р	■	Я	■	С	О	Н	■	■	■	■	Е					
М	А	К	■	О	К	■	Е	■	■	■	■	Ф					
Б	■	І	■	К	І	Л	О	■	■	■	■	О					
■	■	Т	Н	О	З	■	Н	Е	П	Т	У	Н					

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

З ким ти найчастіше цілуєшся?

Відгадка: З кухлем, чашкою.

Страшне ПЕРО не в гусака...

«У селі продається терміново, недорого будинок з телефоном на березі Дністра».

(Із оголошення на автобусній зупинці).

«У магазині є в продажі холодне морозиво».

(Із оголошення на дверях оптового магазину).

Надіслав Іван БЕЗРУЧКО.

«Коли вороги впритул підійшли до міста Рим, гуси заіржали...»

(Із шкільного твору).

«Розмір людського гуманізму буде залежати від дотацій Мінфіну».

(Із телепередачі).

«Люди в парку посадили дерева і лавочки».

(Із шкільного твору).

«Дозвольте через вашу газету поздоровити мене з днем народження».

(Із листа).

«Працівників на підсобному господарстві більше, ніж свиней, на чотири чоловіка».

(Із звіту).

«Пролунав постріл, і його поранили в праву голову»...»

(Із шкільного зошита).

«Про поведінку моїх сусідів нічого поганого сказати не можу, тому що б'ються вони завжди мовчки».

(Із пояснення).

Надіслав Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

П'єр ДАНІСОС (Франція)

За прикладом великих

Кажуть, щоб стати великою людиною, треба рано вставати. Наполеону, як відомо, допомагала в цьому його підсвідомість. Коли він лягав спати, йому не потрібен був будильник: він ставив свою підсвідомість на потрібний йому час. Він казав собі: я встану без чверті шість. І рівно о п'ятій сорок п'ять підсвідомість піднімала його з ліжка. О шостій він був уже на ногах, а інколи навіть на коні.

Зі мною інакше. Я починаю здогадуватися, що саме цим відрізняюся від великих людей минулого. Варто мені, лягаючи спати, переконати себе, що треба встати, скажімо, о п'ятій, як я просто не можу заснути. Зате, коли це мені врешті-решт вдається, моя підсвідомість найчудовішим чином спить разом зі мною до восьмої. О восьмій вона шепоче мені: вже вісім, а треба було встати о п'ятій. То чи варто взагалі тепер вставати? Безперечно, ні.

І ми знову засинаємо вдвох — моя підсвідомість і я.

Переклад О. ГРИГОРЕНКО.

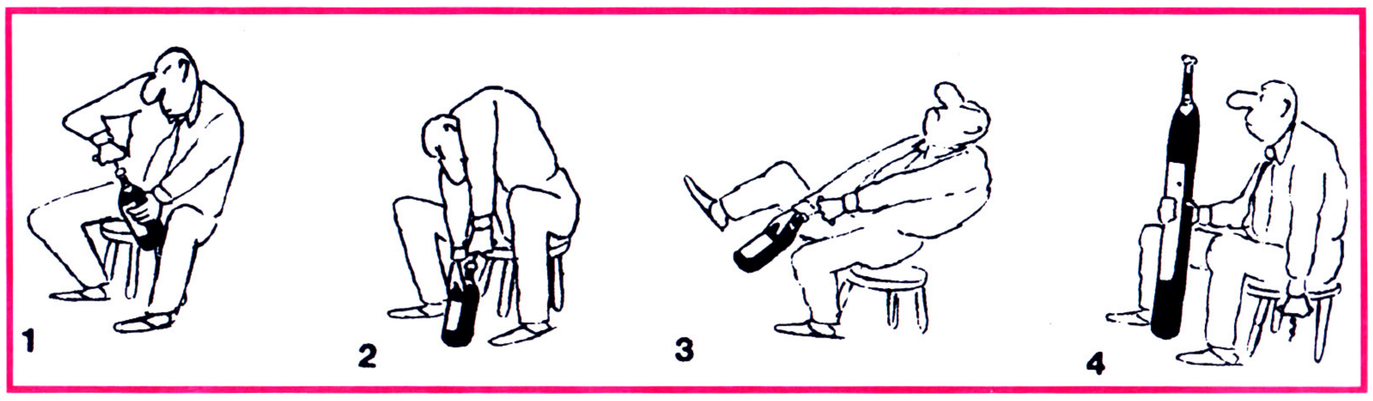

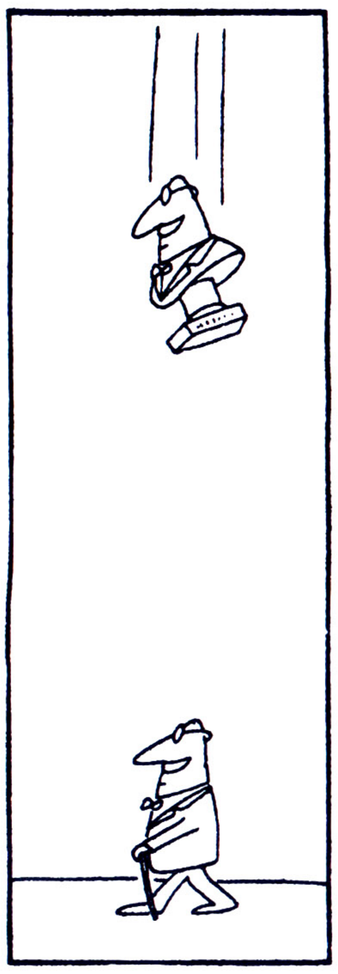

Інтерсмішинки

ГАРНА ПАМ'ЯТЬ

Ковальський прийшов додому і доповідає дружині:

— Купив геть усе, що ти мені казала, забув тільки одне: ніяк не можу згадати, де залишив сумку з покупками.

ЯК КОЛИ...

У магазині іграшок покупець вибирає подарунки для своїх дітей:

— Візьму два самокати для старших хлопчиків-близнят, два самоскиди для менших близнюків, дві гармонійки для восьмилітніх близнючків, дві ляльки для шестилітніх близнючечок, два м'ячики для чотирилітніх...

— Це неймовірно! — дивується продавець. — Невже у вас щоразу родяться близнята?

— Та ні, іноді ніхто не родиться.

ОТ ЧОМУ!..

Учора я зустрів Гордона, і він навіть не поздоровкався зі мною.

— Але ж Гордон уже півроку у Франції.

— А-а! Тому, значить, і не поздоровкався.

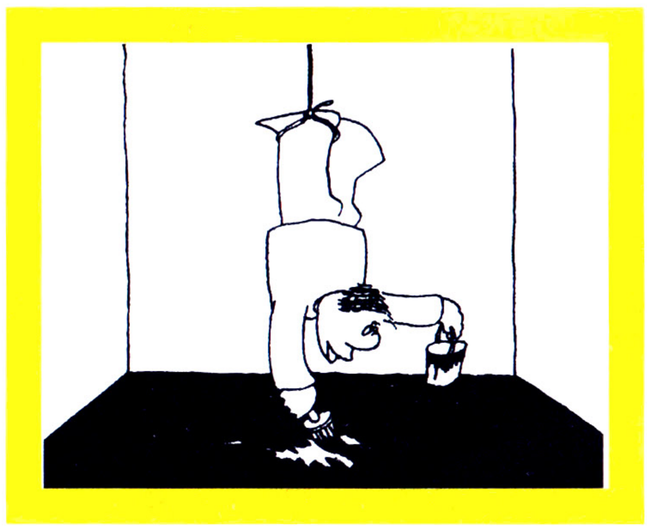

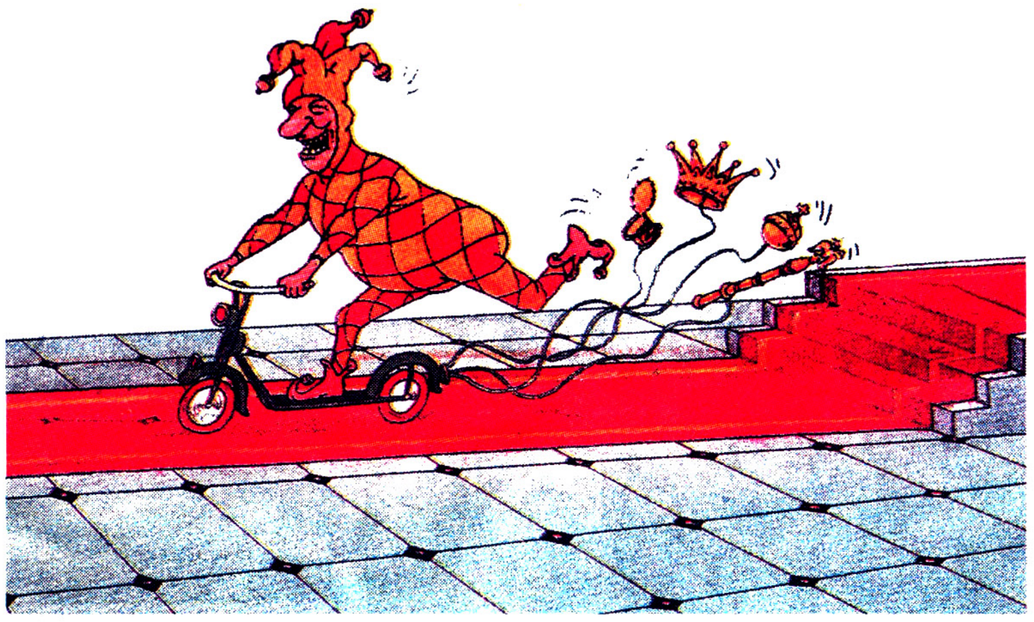

КНИГОЛЮБ

Патерсон заходить у книгарню:

— Пані, я хотів би купити якусь книжку.

— Можу порадити вам одну автобіографію.

— Ні, я не цікавлюся автомобілями.

ЗРАЗОК ДИСЦИПЛІНОВАНОСТІ

— Гопкінс,— звертається шеф до службовця,— ви можете пояснити, чому постійно запізнюєтеся: Але без усяких дурних вигадок.

— Звичайно, сер. Внизу коло ліфта висить табличка: «Тільки на десять осіб». І знаєте, скільки мені доводиться кожного ранку чекати, поки збереться дев'ятеро!

Підготував Д. МИТЮК.

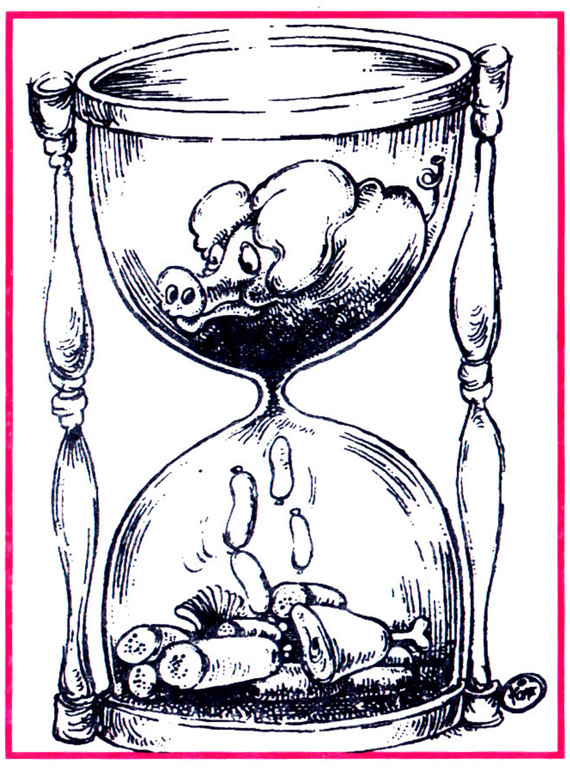

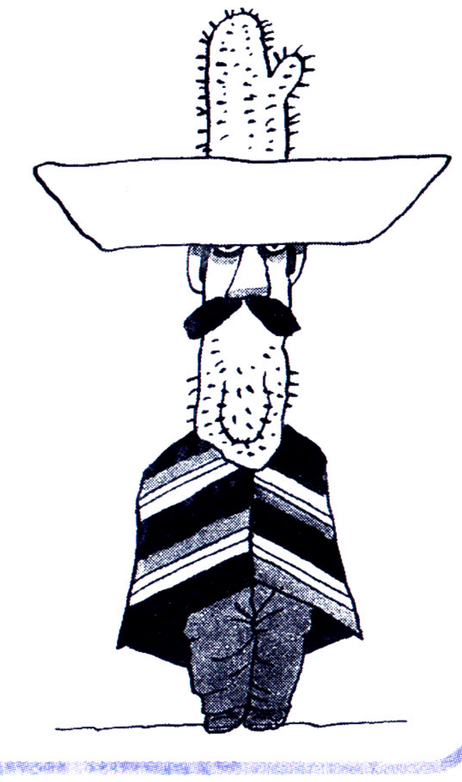

ПЕРЕЦЬ № 2 (1511)

Головний редактор Юрій ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ІЩЕНКО (заступник головного редактора),

Олексій КОХАН (головний художник),

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Михайло ПРУДНИК (відповідальний секретар),

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 10.01.2002.
Підписано до друку 07.02.2002.
Формат 70x108$^{1}/_{8}$.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 15000 прим.
Зам. 0110202.
Ціна договірна.
© «Перець» 2002 р.
Видається
з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, факс 224-35-82, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, реклами 441-89-39, факс 441-89-11, художнього відділу 441-89-24.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Вінегрет із перцем

Індекс 74393

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— А ви з якого виборчого округу?

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Так, шефе! Операція розпочалася. Я контролюю ситуацію...

Георгій МАЙОРЕНКО

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

— Ось таку вчора впіймав!

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

Георгій МАЙОРЕНКО

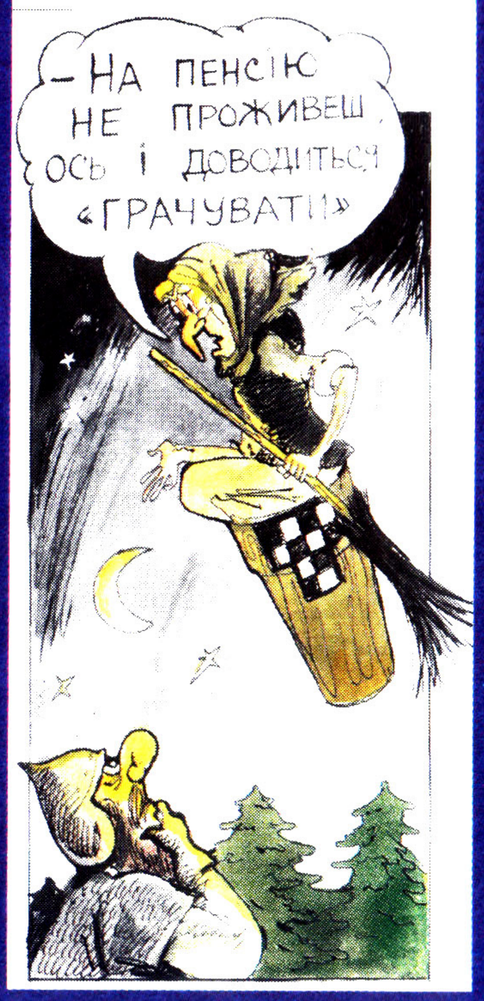

Олексій КОХАН
(тема Дмитра Молякевича)

Віктор ПОПОВ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

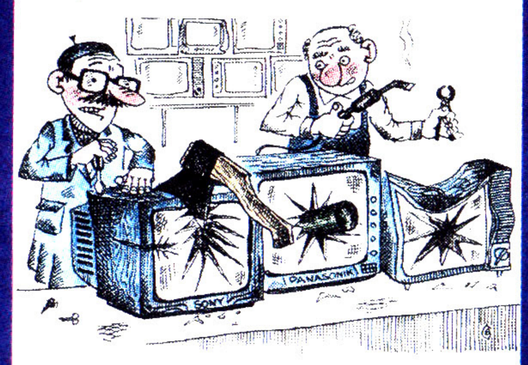

— Сьогодні ремонтуємо телевізори тих, кого докона-ла реклама!

Радна САХАЛТУСВ (тема Анатолія Василенка)

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів

http://perec-ua. livejornal.com

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ НАШ ЖУРНАЛ. Індекс 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити наш журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!